

Sygn. akt III K 259/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Sosiński

Protokolant: Piotr Banach

Bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kępnie

po rozpoznaniu w dniach 11 października 2018 r., 13 listopada 2018 r.,
6 grudnia 2018 r., 18 grudnia 2018 r., 15 stycznia 2019 r., 19 lutego 2019 r., 5 marca 2019 r., 26 marca 2019 r., 24
kwietnia 2019 r., 21 maja 2019 r., 25 czerwca 2019 r. sprawy:

R. N. (1) (N.) syna E. i J. z domu I., urodzonego (...) w N.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 6 czerwca 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r. w B. woj. (...) jako pełnomocnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z/s w N. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości PHU, (...) E. B. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do sytuacji finansowej spółki i możliwości dokonania zapłaty za nabyty towar w postaci oleju napędowego w ilości 120.000 litrów o wartości 488.721,14- zł w ten sposób, że nabył przedmiotowy towar z firmy (...) nie mając możliwości ani zamiaru dokonania za niego zapłaty, a następnie przywłaszczył powierzone mu mienie albowiem wbrew ogólnym warunkom sprzedaży stanowiącym załącznik do umowy współpracy handlowej z dnia 6 czerwca 2016 r. zawartej pomiędzy w/wymienionymi, zgodnie z którymi do czasu zapłaty pełnej ceny sprzedaży paliwo pozostaje własnością sprzedającego, sprzedał w/wymieniony olej napędowy a uzyskane z tego tytułu pieniądze przeznaczył na inne potrzeby nie przekazując ich E. B. (2) czym doprowadził PHU (...) E. B. (1) do powstania znacznej szkody w mieniu w kwocie 488.721,14 zł, tj. o czyn zabroniony z art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

I. uznaje oskarżonego **R. N. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym, że modyfikuje opis czynu w ten sposób, że eliminuje z niego sformułowanie „w krótkich odstępach czasu” oraz „przywłaszczył powierzone mu mienie albowiem wbrew ogólnym warunkom sprzedaży stanowiącym załącznik do umowy współpracy handlowej z dnia 6 czerwca 2016 r. zawartej pomiędzy w/wymienionymi, zgodnie z którymi do czasu zapłaty pełnej ceny sprzedaży paliwo pozostaje własnością sprzedającego,”

i przyjmuje, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za tak opisany czyn w oparciu o art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierza mu **karę 1 (jednego) roku** pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1-3 k.k. wymierza mu grzywnę w **liczbie 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych**, przyjmując wysokość jednej stawki w **kwocie 30 (trzydziestu) złotych**;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu **R. N. (1)** wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **R. N. (1)** do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

IV. na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych i doradczych oraz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z wytwarzaniem, przetwarzaniem, magazynowaniem lub przeladunkiem, przesyłaniem, dystrybucją i obrotem paliwami i energią przez okres 10 (dziesięciu) lat;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz PHU (...) E. B. (1) kwoty 488.721,14 zł (czteryście osiemdziesiąt osiem tysięcy siedemset dwadzieścia jeden zł i czternaście groszy);

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego R. N. (1) koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego R. N. (1) opłatę w kwocie 1.080 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych i zero groszy).

SSO Marcin Sosiński

III K 259/18

UZASADNIENIE

Rozpoznając sprawę, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2009 roku Sąd Rejonowy w Opolu, VIII Wydział Gospodarczy zarejestrował pod numerem KRS: (...) spółkę prawa handlowego. Początkowo spółka nosiła nazwę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, którą w późniejszym czasie zmieniła nazwę na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki mieściła się w N. (46-100), przy ulicy (...). Spółka otrzymała numer identyfikacyjny REGON: (...) oraz NIP: (...). Rodzajem przeważającej działalności była sprzedaż hurtowa paliw i produktów pochodnych ((...) 2007). Wysokość kapitału zakładowego na dzień 4 października 2016 r. wynosiła 50.000 zł. Założycielem spółki i początkowo jej głównym udziałowcem był R. N. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1384-1390 (protokół rozprawy)
- zeznania I. K., t. VIII, k. 1491-1493 (protokół rozprawy)
- zaświadczenie o nadaniu numeru REGON, t. I, k. 182
- zaświadczenie o nadaniu numeru NIP, t. I, k. 181
- odpis z KRS (...), t. I, k. 190-195
- aneks, t. I, k. 146-147

(...) w N. przy ul. (...) objęte księgą wieczystą KW nr (...) oraz KW nr (...) zostały nabyte przez R. N. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) sp. z o.o. (REGON: (...)) na podstawie aktu notarialnego umowy sprzedaży od spółki (...) sp. z o.o. imieniem, której działał J. P.. Cena sprzedaży została określona przez strony na kwotę 2.400.000,00 zł plus VAT 22% łącznie 2.928.000,00 zł. Według treści aktu kwota 1.008.000,00 zł została zapłacona przed aktem, a kwotę 1.920.000,00 zł R. N. (1) miał zapłacić do 30 stycznia 2010 r. Jednocześnie w akcie zawarte jest oświadczenie R. N. (1), że nabycia dokonuje z majątku osobistego, za środki pochodzące z działalności gospodarczej pod nazwą R. N. (1) P.W. (...).

Dowód:

- akt notarialny (protokół oględzin akt komorniczych), t. III, k. 506-513

Siedzibę spółek przy ulicy (...) w N. prócz spółki (...) sp. z o.o. miały także spółki powiązane osobowo z osobą oskarżonego tj.:

1. PW (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., KRS: (...)
2. PW (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., KRS: (...)
3. PW (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., KRS: (...).

Dowód:

- zeznania J. K., t. VII, k. 1265-1268

- aneks, t. I, k. 146-147

W dniu 11 lipca 2013 r. oskarżony R. N. (1) uzyskał certyfikat (...) C. (...), który to miał poświadczать spełnienie etycznych wymagań. Następnie powyżej powołana organizacja przedsiębiorców wydała rekomendację zarówno dla spółki PW (...) sp. z o.o. jak i dla oskarżonego działającego imieniem ww. spółki, jako rzetelnej i wiarygodnej oraz przestrzegającej zasad etyki kupieckiej, akceptującej zasady kodeksu honorowego. Organizacja ta wysyłała zaproszenia do udziału w przedsięwzięciach dotyczących promocji polskich przedsiębiorców oraz możliwości uzyskania certyfikatu Przedsiębiorstwo (...).

Dowód:

- certyfikat, t. VIII, k. 1417

- rekomendacje, t. VIII, k. 1418-1420

- zaproszenia, t. VIII, k. 1421-1422

Spółka działająca pod firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w N. w ramach swojej działalności zajmowała się przemysłem paliwowym i miała uzyskaną koncesję na obrót paliwami ciekłymi na okres 15 lat, począwszy od dnia 3 września 2010 r. W związku ze zmianą nazwy firmy oskarżony wystąpił o zmianę nazwy spółki w decyzji z dnia 1 września 2010 r., co zostało uczynione decyzją z dnia 24 kwietnia 2014 r. Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Dowód:

- pismo urzędowe Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, t. V, k. 986-988

Początkowo oskarżony R. N. (1) posiadał całość udziałów w spółce (...) sp. z o.o. tj. 100 udziałów o łącznej wysokości 50.000 zł. Pod koniec 2014 r. całość udziałów w spółce nabyła obywatelka Panamy- V., która rozpoczęła pełnić funkcję Prezesa Zarządu spółki.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1384-1390 (protokół rozprawy)

- odpis z KRS (...), t. I, k. 190-195

R. N. (1) poznał (...) będąc dwukrotnie w (...), w bliżej nieokreślonym terminie w 2012 lub 2013 roku, na okres nie dłuższy niż 10 dni.

Transakcja sprzedaży udziałów była przeprowadzona przy współpracy z Kancelarią (...) spółka komandytowa z siedzibą w W.. Kwotę za sprzedaż udziałów tj. 49.000 zł oskarżony R. N. (1) miał otrzymać w gotówce w siedzibie kancelarii. V. nie była obecna podczas transakcji, reprezentował ją profesjonalny pełnomocnik.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1384-1390 (protokół rozprawy)

Jednocześnie oskarżony zawarł kontrakt menadżerski otrzymując stosowne pełnomocnictwo do działania w imieniu spółki (...) sp. z o.o., obowiązujące według apostille od dnia 4 sierpnia 2015 r. Przedmiotowe pełnomocnictwo nadaje oskarżonemu szerokie uprawnienia w tym m.in. do działania według własnego uznania, zawierania wszelkich umów, w tym umów rozporządzających i zobowiązujących, zaciągania w imieniu spółki zobowiązań i ich rozliczania, dokonywania operacji wekslowych i podpisywania wszelkich oświadczeń. R. N. (1) otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 6.000 złotych miesięcznie, które było mu wypłacane z biura płac.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1384-1390 (protokół rozprawy)

- odpis pełnomocnictwa potwierdzonego za zgodność z oryginałem, t. I, k. 185- 188

Spółka (...) sp. z o.o. zajmowała się handlem paliwami, a jej jedynym odbiorcą była spółka PW (...) sp. z o.o., której głównym udziałowcem był R. N. (1). Olej napędowy (ON) był sprzedawany do ww. spółki od razu po jego zakupieniu od innych kontrahentów, w tym od PHU (...) E. B. (1). Oskarżony R. N. (1) był jedynym zatrudnionym pracownikiem spółki. Jako jedyny również otrzymywał wynagrodzenie. R. N. (1) zarządzał spółką. Spółka nie przynosiła zysków (...). Spółka nie posiada majątku trwałego. Powierzchnie biurowe oraz zbiorniki na paliwo były dzierżawione.

Dowód:

- wyjaśnienia R. N. (1), t. VII, k. 1384-1390 (protokół rozprawy)

- zeznania I. K., t. VI, k.1162-1168

Obsługą księgową spółki zajmowało się Biuro (...)V. przy Al. (...) we W., którego właścicielem od grudnia 1998 r. jest I. K.. Współpraca pomiędzy biurem księgowym a spółką (...) sp. z o.o. została zawiązana z uwagi na powiązania rodzinne. Otóż prowadzeniem (...) sp. z o.o., której prezesem zarząd i właścicielem jest R. N. (1) zajmowała się firma (...) sp. z o.o., której to członkiem zarządu jest mąż I. K..

W bliżej nieustalonym terminie wiosną 2014 roku R. N. (1) skierował propozycję prowadzenia (...) sp. z o. o. W skutek ustaleń została zawarta umowa na prowadzenie księgowości spółki. W ramach zawartej umowy do obowiązków firmy należało prowadzenie ksiąg rachunkowych, kadr i płac oraz sporządzanie sprawozdań finansowych. I. K. miała wiedzę o niezapłaconych fakturach, ale to było poza jej kompetencjami. W gestii R. N. (1) było, bowiem opłacanie faktur i ich kolejność.

Nie wzbudziło podejrzeń I. K. posiadanie 4 rachunków bankowych przez spółkę ani sprzedaż oleju napędowego tylko i wyłącznie do powiązanej osobowo spółki.

Dowód:

- zeznania I. K., t. VI, k.1162-1168

- dokumentacja księgowa

I. K. jednokrotnie miała osobisty kontakt z oskarżonym, przy zawieraniu umowy o usługowe prowadzenie ksiąg rachunkowych. Kontakt odbywał się za pośrednictwem prawnika spółki (...), któremu to przekazywała dokumenty spółki np. bilanse. A. H. dostarczył do biura dokument potwierdzający zmianę współnika. Wyżej wymieniony przestał współpracować ze spółką (...) sp. z o.o. w okresie oscylującym pomiędzy końcem 2016 a początkiem 2017 r. I. K. kontaktowała się także z oskarżonym drogą telefoniczną. Kontakt był wzmożony w okresie przeprowadzonych kontroli Urzędu Kontroli Skarbowej.

Dowód:

- zeznania I. K., t. VIII, k. 1491-1493

Firma (...) sp. z o. o. utraciła płynność finansową na przełomie 2015 i 2016 r. Sprawozdanie sporządzone przez I. K. wskazuje na przynoszenie przez spółkę straty. Jednakże spółka poza rokiem 2014 r. cały czas przynosiła straty i nie płaciła zobowiązań podatkowych, a jedynymi płaconymi należnościami było wynagrodzenie dla R. N. (1) wynikające z umowy cywilno- prawnej. Jedynym zatrudnionym w firmie (...) sp. z o. o. był R. N. (1), który miał zawartą ze spółką umowę zlecenia z wynagrodzeniem miesięcznym 6.000 zł. Zaliczki na podatek dochodowy zgodnie z PIT-4R, w związku z zawartą z R. N. (1) umową były zawsze regulowane.

Dowód:

- zeznania I. K., t. VI, k.1162-1168 , t. VIII, k. 1491-1493 (protokół rozprawy)

E. B. (1) prowadzi działalność gospodarczą od 22 lipca 1985 roku, w tym od 2005 r. pod firmą PHU (...) E. B. (1). Siedziba działalności mieści się miejscowości (...), (...)-(...) B. i identyfikuje się NIP: (...), REGON: (...). Od 2014 r. w związku z uzyskaniem koncesji, w przeważającej części swojej działalności zajmuje się sprzedażą hurtową paliw i produktów pochodnych.

Dowód:

-zeznania E. B. (1), t. I, k. 54-57, k. 1398-1402,

- odpis (...) (załącznik do zawiadomienie o przestępstwie), t. I, k. 8

Firma posiada wykwalifikowaną kadrę pracowników administracyjno - biurowych, jak i fizycznych. W firmie na stanowisku specjalisty ds. rozliczeniowo- księgowych zatrudniona jest A. G., która w ramach obowiązków zajmowała się rozliczeniami z kontrahentami, realizacją płatności oraz obsługą faktoringową. P. S. natomiast była zatrudniona na stanowisku pracownika administracyjno- biurowego ds. obsługi klienta, marketingu i logistyki.

Dowód:

-zeznania E. B. (1), t. I, k. 54-57, k. 1398-1402,

- zeznania A. G., t. II, k. 325-327

- zeznania P. S., t. III, k. 577-580

A. G., będąca tzn. „prawą ręką” E. B. (1) przyjmowała zamówienia, wystawiała WZ (wydanie na zewnątrz) oraz faktury VAT, wprowadzała firmy do factoringu oraz windykowała należności. Posiadała także dostęp do konta i mogła sprawdzać, czy faktury były rozliczone. W przypadku przeterminowania faktur kontaktowała się telefonicznie z D. A. oraz R. N. (1), który z czasem przestał odbierać połączenia. Pierwszy kontakt telefoniczny z oskarżonym został nawiązany przy wystąpieniu pierwszych zaległości, na początku sierpnia 2016 r. R. N. (1) zobowiązał się dokonać zapłaty w nieoznaczonym terminie tłumacząc problemy w płatnościach zajęciem rachunku bankowego przez Urząd Skarbowy. Kolejnych telefonów już nie odbierał.

Dowód:

- zeznania A. G., t. II, k. 325-327, t. VIII, k. 1410-1414,

- zeznania E. B. (1), t. I, k. 54-57, k. 1398-1402,

P. S. zajmowała się sprzedażą oleju napędowego. W ramach obowiązków pracowniczych była odpowiedzialna za sprzedaż, przyjmowanie zamówień, w tym od spółki (...) sp. z o.o. oraz odbiór zamówień, kontakt z klientami, wystawianie dokumentów WZ (wydanie na zewnątrz) oraz logistykę.

Dowód:

- zeznania P. S., t. VIII, k. 1410-1414 ,

- zeznania E. B. (1), t. I, k. 54-57, t. VII, k. 1398-1402,

Firma posiada wielu odbiorców oleju napędowego, który jest im dostarczany transportem firmy PHU (...) E. B. (1), w wyznaczone przez nich miejsca, na podstawie dokumentów WZ (wydanie na zewnątrz). Logistyką transportu zajmowała się P. S. (od lutego 2014 r. zatrudniona w firmie (...)), która odbierała zamówienia i organizowała transport. Faktury natomiast wystawiała A. G., do której obowiązków należało również przyjmowanie płatności oraz windykacja.

Dowód:

- zeznania pokrzywdzonego E. B. (1), t. I, k. 54-57, k. 1398-1402,

- zeznania P. S., t. III, k. 577-580

- zeznania A. G., t. II, k. 325-327

Na polecenie E. B. (1), pracownik firmy – E. F. za pośrednictwem sieci internetowej skierowała ofertę o możliwości nawiązania stałej współpracy handlowej, do ponad 100 losowo wybranych firm.

Dowód:

- zeznania P. S., t. III, k. 577-580

- zeznania A. G., t. II, k. 325-327

W odpowiedzi na jedną z ofert, z P. S. w imieniu R. N. (1) skontaktowała się D. A.. W wyniku rozmów telefonicznych pomiędzy upoważnionymi pracownikami, zostały umówione trzy spotkania biznesowe pomiędzy E. B. (1) a R. N. (1). Spotkania odbyły się dwukrotnie w siedzibie firmy PHU (...) E. B. (1) w miejscowości G. i jeden raz w siedzibie firmy u R. N. (1). Na owych spotkaniach pomiędzy wyżej wymienionymi zostały ustalone warunki współpracy.

Dowód:

- zeznania P. S., t. III, k. 577-580

- zeznania A. G., t. II, k. 325-327

Po zakończeniu pierwszego spotkania w sprawie nawiązania współpracy E. B. (1) poinformował P. S., że R. N. (1) zacznie dokonywać zakupu oleju napędowego i będzie się w tej sprawie kontaktować bezpośrednio z nią. Współpraca wyglądała następująco. P. S. otrzymywała za pośrednictwem poczty e-mail zamówienia z pewnym wyprzedzeniem, które następnie były potwierdzane telefonicznie przez przedstawicielkę firmy (...) sp. z o.o. D. A. i sporadycznie przez S. S. i jeszcze rzadziej, bo zaledwie kilka razy przez R. N. (1) (w sytuacjach trudności w dodzwonieniu się do D. A.). W

dalszej kolejności transportem firmy PHU (...) E. B. (1) po telefonicznym uzgodnieniu godziny dostawy, dostarczał towar.

Dowód:

- zeznania P. S., t. III, k. 577-580

Na pierwsze spotkanie R. N. (1) przyjechał samochodem marki M. (...), był dobrze ubrany. Oskarżony był elokwentny, opanowany i roztaczał wokół siebie wrażenie osoby mającej liczne powiązania biznesowe z innymi przedsiębiorcami. R. N. (1) sprawiał wrażenie osoby konkretnej i wzbudzającej zaufanie. Spółkę (...) sp. z o.o. przedstawił jako rzetelną firmę, bardzo dobrze prosperującą i stawiającą na ciągły rozwój, posiadającą bazę paliwową o wartości 20.000.000 zł oraz własne laboratorium oraz mającą zatrudnionych pracowników. Sama firma według oceny kierowców do końca współpracy sprawiała wrażenie dobrze prosperującej, rzetelnej, i profesjonalnej, dlatego też kontrahent był obdarzony zaufaniem. Spółka (...) była przez pewien czas największym odbiorcą paliwa firmy, co spowodowało zyskanie zaufania i nadzieję do długoletniej współpracy. R. N. (1) zataił fakt powiązań między spółkami, występujących zadłużeń i prowadzonych postępowań przez organy egzekucyjne. Nie wspomniał również, że Prezesem spółki jest inna osoba. Prowadzone rozmowy wzbudziły w E. B. (1) przekonanie, że właścicielem i prezesem spółki (...) sp. z o.o. jest R. N. (1), który to przedstawił się, jako właściciel.

Dowód:

- zeznania E. B. (1), t. I, k. 54-57

- zeznania E. B. (1), t. VIII, k. 1403-1405 ,

- zeznania P. S. t. III, k. 577-580

Podczas spotkania w sprawie nawiązania współpracy i ustalenia jej warunków, R. N. (1) poinformował E. B. (1), że posiada dwie firmy tj. PW (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o., których jest właścicielem. Oskarżony wyraził swoje obawy dotyczące braku wpłaconej kaucji odnośnie VAT do Ministerstwa Finansów przez firmę PHU (...) E. B. (1), która nie była wymagana. Oskarżony nie wyraził zgody na dostarczanie przez E. B. (1) comiesięcznych zaświadczeń z Urzędu Skarbowego w K. o niezaleganiu w płatności podatku od towarów i usług. Powyższym uzasadnił brak możliwości nawiązania współpracy w ramach spółki działającej pod firmą (...) sp. z o.o. Jednocześnie zaproponował nawiązanie współpracy za pośrednictwem spółki (...) sp. z o.o., która to miała według jego oświadczenia mniejszy majątek a przeprowadzenie transakcji było dla niego mniej ryzykowne. R. N. (1) nie poinformował E. B. (1), że firma działająca pod spółką (...) sp. z o.o. nie posiada żadnego majątku.

Dowód:

- zeznania E. B. (1), t. I, k. 54-57, k. 1398-1402,

- zeznania P. S., t. VIII, k. 1410-1414 ,

E. B. (1) dokonał sprawdzenia wpisów w KRS oraz zgłosił wskazaną spółkę (...) sp. z o.o. do banku (...) S.A., z którym to miał zawartą umowę factoringowa nr (...) celem sprawdzenia do factoringu, który został udzielony przez ww. Bank. Na podstawie zawartej cesji, spółkę (...) sp. z o.o. objęto umową factoringu od dnia 22 czerwca 2016 r., do kwoty 300.000 zł. Z uwagi na udzielenie przez Bank factoringu, E. B. (1) uznał, że ze spółką można nawiązać współpracę.

Dowód:

- zeznania E. B. (1), t. I, k. 54-57, t. VII, k. 1398-1402,

- umowa factoringowa nr (...) (załącznik do zawiadomienia o przestępstwie), t. I, k. 39-41

- zawiadomienie o cesji, t. VII, k. 1379-1380

R. N. (1) wzbudzał zaufanie swoją wiedzą, konkretnością, zachowaniem oraz statusem materialnym objawiającym się korzystaniem z luksusowego samochodu marki M. o wartości rynkowej oscylującej w granicach 400.000- 500.000 zł oraz okazywaniem imponująco wyglądającej siedziby firmy. Wobec tak przedstawionego wizerunku przedsiębiorcy, E. B. (1) zdecydował się, by pierwsze pięć transakcji pomiędzy firmami zostało przeprowadzonych pomimo nieobjęcia ich umową factoringu.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1398-1402 (protokół rozprawy)

- zeznania E. B. (1), t. I, k. 54-57 , t. VIII, k. 1403-1405 ,

- zeznania świadka P. S., t. III, k. 577-580

- zeznania świadka A. G., t. II, k. 325-327

Dnia 6 czerwca 2016 r. pomiędzy PHU (...) E. B. (1) a spółką działającą pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., reprezentowaną przez R. N. (1) została zawarta umowa o współpracy handlowej. Przedmiotem umowy było ustalenie ramowych warunków współpracy stron dotyczącej sprzedaży produktów naftowych tj. oleju napędowego. W umowie zawarto oświadczenie kupującego, że nie jest przeciwko niemu prowadzone postępowanie upadłościowe ani egzekucyjne oraz gwarancja terminowej zapłaty należności w ustalonym terminie. Termin zapłaty ustalono na 3 dni robocze, przyjmując, jako wiążący termin wpływu na rachunek bankowy.

Dowód:

- zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, t. I, k. 1-7

- zeznania A. G., t. VIII, k. 1410-1414

- umowa współpracy handlowej, t. I, k. 58-59

Na dzień 6 czerwca 2016 r. spółka działająca pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miała wymagalne zadłużenie z tytułu braku uiszczenia zapłaty za dostarczone paliwo u innych kontrahentów. I, tak w spółce (...) sp. z o.o. (KRS: (...)) zadłużenie wynosiło nie mniej niż 898.958,12 zł, w spółce s. (obecna nazwa- s.) nie mniej niż 5.611.000,00 zł, w spółce (...) sp. z o.o. nie mniej niż 863.839,71 zł, a w spółce (...) Sp. z o.o. (KRS: (...)) na kwotę nie mniejszą niż 255.215,46 zł.

Dowód:

- zeznania M. Z., t. V, k. 849-850, t. VIII, k. 1505-1506 ,

- zeznania P. K., t. V, k. 972-974, t. VIII, k. 1491-1493 ,

- zeznania J. S. (1), t. VII, k.1213-1221, t. VIII, k. 1442-1447 ,

- zeznania E. L., t. VII, k. 1239-1245, t. VIII, k. 1449-1452 ,

- częściowo zeznania T. S., t. VI, k. 949-952, t. I akt X Ko 198/19, k. 30-32 ,

- protokół oględzin akt, t. III, k. 363-517 (k.490-pismo od (...) Sp. z o. o.)

- pismo z dnia 19 kwietnia 2017 r., t. IV, k. 785-793

- pismo komornicze, t. IV, k. 361
- protokół oględzin akt z wniosku (...) Sp. z o. o., t. III i IV, k. 597-681
- protokół oględzin akt egzekucyjnych z wniosku (...) sp. z o.o., t. IV, k. 683-782
- akta komornicze z wniosku (...) sp. z o.o., t. IV, k. 361
- odpis (...) sp. z o.o. (protokół oględzin akt), t. IV, k. 603-605
- odpisy KRS, t. V, k. 817-820, k.821-822, k. 851-856, k. 868-873

R. N. (1) działając w imieniu (...) Sp. z o.o. nawiązywał współpracę poprzez odpowiadanie na oferty przesyłane drogą elektroniczną, za pośrednictwem branżowych stron internetowych lub poprzez zapoznanie R. N. (1) z prezesami firm za pośrednictwem mec. R. B., który przedstawiał go, jako rzetelnego kontrahenta, mającego ogromną wiedzę z zakresu przepisów dot. obrotu paliwami. R. N. (1) uwiarygadniał się przedkładając liczne dokumenty księgowo i podatkowe oraz operat szacunkowy bazy paliw na kwotę oszacowania w wysokości 20.000.000 zł, twierdząc że posiada także tory kolejowe, które do niej prowadzą i są zdadne do użytku. Baza paliw sprawiała wrażenie dobrze prosperującej. Oskarżony przedstawiał siebie, jako osobę mającą szerokie kontakty w świecie biznesu i bardzo majątną.

Spółka działająca pod firmą (...) sp. z o.o. z niektórymi firmami zawierała oficjalne umowy o współpracy handlowej a z innymi działała na podstawie składanych zamówień. Zamawianie oleju odbywało się poprzez pocztę elektroniczną. Odbiór oleju napędowego następował w siedzibie firmy w N., przy ul. (...). Początkowo zamówienia realizowane były prawidłowo, a płatności były dokonywane po odbiorze towaru. Następnie R. N. (1) zaprzestawał dokonywania płatności, powodując zadłużenia u swoich kontrahentów. Brak zapłaty należności tłumaczył brakiem możliwości uzyskania kredytu z uwagi na toczącą się sprawę o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną oraz niepłaceniem należności przez swoich klientów.

Dowód:

- zeznania M. Z., t. V, k. 849-850, t. VIII, k. 1505-1506 ,
- zeznania J. S. (1), t. VII, k.1213-1221, t. VIII, k. 1442-1447 ,
- zeznania E. L., t. VII, k. 1239-1245, t. VIII, k. 1449-1452 ,
- częściowo zeznania T. S., t. VI, k. 949-952, t. I akt X Ko 198/19, k. 30-32,

Przeciwko spółce toczyły się liczne postępowania zabezpieczające i egzekucyjne. Spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z dnia 28 lipca 2016 r., ze wskazaniem, że odsetki za opóźnienie liczone są najwcześniej od 23 listopada 2015 r., a najpóźniej od 11 grudnia 2015 r. Postępowanie jest prowadzone na podstawie tytułu wykonawczego opiewającego na kwotę 863.839,71 zł należności głównej wraz z kosztami postępowania przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tychach, M. A. pod sygnaturą akt Km 647/16. Spółka (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. jest w likwidacji, natomiast należność udało się wyegzekwować jedynie w znikomym zakresie.

Dowód:

- zeznania P. K., t. V, k. 972-973, t. VIII, k. 1491-1493 ,
- protokół oględzin akt, t. III i IV, k. 597-681
- akta komornicze, t. IV, k. 361

Pomimo istnienia wymagalnych zadłużeń w stosunku do spółki (...) sp. z o.o. umowa z E. B. (1) była realizowana. Na wystawionych dowodach dostawy- WZ (wydanie na zewnątrz) widniał zapis informujący, że odbiorca otrzymał przed zawarciem umowy Ogólne Warunki Sprzedaży obowiązujące u Sprzedającego i akceptuje je w całości. Ogólne Warunki Sprzedaży nie stanowiły integralnej części umowy współpracy handlowej. Zgodnie z treścią § 3 ust. 2 ogólnych warunków sprzedaży do czasu zapłaty pełnej ceny sprzedaży paliwo pozostaje własnością Sprzedającego. Kupujący staje się właścicielem paliwa w momencie całkowitej zapłaty ceny. Jeżeli Kupujący nie dokona zapłaty w uzgodnionym terminie, wówczas Sprzedający ma prawo żądać od Kupującego zwrotu paliwa, za które nie dokonano zapłaty całości ceny sprzedaży. Sprzedający może również żądać od Kupującego odszkodowania, jeżeli zakupione paliwo zostało zużyte lub pogorszyła się jego jakość oraz właściwości. O zastrzeżeniu własności rzeczy do czasu zapłaty ceny E. B. (1) poinformował oskarżonego R. N. (1), który to zaakceptował.

Dowód:

- kopia dokumentacji dowodu dostawy- WZ, t. I, k. 17, 21, 25, 29, 33
- ogólne warunki sprzedaży, t. I, k. 35-38
- zeznania świadka E. B. (1), t. I, k. 54-57, t. VII, k. 1398-1402 ,

R. N. (1) zapoznał się z postanowieniami ogólnych warunków umowy. Warunki te dostępne na stronie internetowej, a ponadto każdy potwierdza swoim podpisem na dokumencie WZ (wydanie na zewnątrz) zapoznanie się z zasadami ogólnymi dostępnymi na stronie internetowej. R. N. (1) został poinformowany przez E. B. (1), że paliwo do czasu zapłaty ceny jest własnością sprzedającego.

Dowód:

- zeznania świadka E. B. (1), t. VII, k. 1398-1402,
- zeznania świadka P. S., t. III, k. 577-580
- kopia dokumentacji dowodu dostawy- WZ, t. I, k. 17, 21, 25, 29, 33

Zamówienia oleju napędowego do firmy PHU (...) E. B. (1) na rzecz (...) sp. z o.o. dokonywane były drogą elektroniczną i potwierdzane drogą telefoniczną w imieniu spółki (...) sp. z o.o. przez D. A. lub S. S., na polecenie R. N. (1). D. A. i S. S. były zatrudnione w firmie (...). Towar był dostarczany przez Sprzedającego do siedziby spółki (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w N., pod którym to adresem mieściła się również siedziba firmy PW (...) sp. z o.o. Olej napędowy był sprzedawany najpierw do PW (...) sp. z o.o. a następnie dalej sprzedawany. Decyzję dotyczące płatności za zakupiony towar podejmował, jako pełnomocnik firmy (...) sp. z o.o.- oskarżony R. N. (1).

Dowód:

- zeznania E. B. (1), t. I, k. 54-57
- zeznania D. A., t. II, k. 358-360
- zeznania A. G., t. II, k. 325-327
- zeznania P. S. t. III, k. 577-580

P. S. zatrudniona w PHU (...) E. B. (1) w ramach obowiązków służbowych zajmowała się wystawianiem faktur na podstawie otrzymanych WZ (wydanie na zewnątrz) od kierowcy i przesłanego drogą elektroniczną dokumentu PZ (przyjęcie zewnętrzne) od D. A.. Po objęciu spółki (...) sp. z o.o. factoringiem dostawy uległy zwiększeniu

częstotliwości, a termin płatności wydłużył się do 7 dni. Faktury wysyłane były drogą elektroniczną, a następnie drogą korespondencyjną.

W firmie obowiązywało zalecenie E. B. (1), by po przekroczeniu limitu factoringu wstrzymać dostawy do czasu uregulowania należności. W związku z powyższym w sytuacji występowania zaległości P. S. telefonicznie informowała o wstrzymaniu dostawy, po czym otrzymywała zapewnienia, że płatność zostanie dokonana, i rzeczywiście faktury zostawały opłacane w całości lub w części. Do firmy (...) sp. z o. o. dostarczane były średnio 3 cysterny tygodniowo. Pomimo przekroczenia limitu faktoringu po telefonicznych ustaleniach i w wyniku rozmów przeprowadzonych przez P. S. z D. A. i R. N. (1), E. B. (1) wyraził zgodę na dostawę kolejnego transportu pomimo występowania zaległości przekraczającej limit factoringu. Płatność nie została uregulowana, wobec czego współpraca została zerwana. P. S. wielokrotnie rozmawiała z D. A. na temat zapłaty należności, jednakże po pewnym czasie jej telefony przestały być odbierane.

Dowód:

- zeznania świadka P. S., t. III, k. 577-580

Do końca współpracy firma (...) sprawiała wrażenie dobrze prosperującej, rzetelnej i profesjonalnej. R. N. (1) był przez pewien czas największym odbiorcą paliwa przedsiębiorcy PHU (...) E. B. (1), dlatego też został obdarzony zaufaniem.

Dowód:

- zeznania świadka P. S., t. III, k. 577-580

Początkowo firmy rozliczały się po dostarczeniu i sprawdzeniu towaru w terminie 3 dni. Współpraca odbywała się bez zarzutu. W późniejszym okresie R. N. (1) zaproponował wydłużenie terminu płatności. Pierwsze szesnaście faktur zostało opłaconych, z niewielkimi opóźnieniami, wobec czego na prośbę oskarżonego R. N. (1) termin płatności został wydłużony.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k.1398-1402 ,

- potwierdzenia wpływu środków na rachunek, t. I, k. 62-71

Spółka (...) sp. z o.o., w imieniu której działał R. N. (1) nie zapłaciła w całości faktury z dnia 19 lipca 2016 r. oraz 4 późniejszych faktur powodując zaległość w łącznej wysokości 488.543,79 zł, a to:

1) zamówienie nr 17 z dnia 18 lipca 2016 r., zrealizowane 19 lipca 2016 r. (przyjęcie towaru PzT), faktura VAT nr (...) z dnia 19 lipca 2016 r., na kwotę 114.543,79 zł zapłacona częściowo do kwoty 80.543,79 zł

2) zamówienie z dnia 20 lipca 2016 r., zrealizowane 21 lipca 2016 r. (przyjęcie towaru PzT), faktura VAT nr (...) z dnia 21 lipca 2016 r., na kwotę 115.219,46 zł

3) zamówienie z dnia 22 lipca 2016 r., zrealizowane 23 lipca 2016 r. (przyjęcie towaru PzT), faktura VAT nr (...) z dnia 23 lipca 2016 r., na kwotę 115.898,73 zł

4) zamówienie z dnia 26 lipca 2016 r., zrealizowane 27 lipca 2016 r. (przyjęcie towaru PzT), faktura VAT nr (...) z dnia 27 lipca 2016 r., na kwotę 110.755,33 zł

5) zamówienie z dnia 27 lipca 2016 r., zrealizowane 28 lipca 2016 r. (przyjęcie towaru PzT), faktura VAT nr (...) z dnia 28 lipca 2016 r., na kwotę 112.847,62 zł

Dowód:

- kopia dokumentacji zamówienia, t. I, k. 15, 19, 23, 27, 31
- kopia dokumentacji przyjęcia towaru z zewnątrz PzT, t. I, k. 16, 20, 24, 28, 32
- kopia dokumentacji dowodu dostawy- WZ, t. I, k. 17, 21, 25, 29, 33
- kopia dokumentacji faktur VAT, t. I, k. 18, 22, 26, 30, 34

Olej napędowy sprzedawany przez PHU (...) E. B. (1) do spółki (...) sp. z o.o. przeznaczony był do dalszej sprzedaży. Praktycznie od razu był odsprzedawany spółce PW (...) sp. z o.o. R. N. (1) w tym samym dniu działając zarówno w imieniu spółki (...) sp. z o.o. jak i PW (...) sp. z o.o. dokonywał umowy sprzedaży, negocjując warunki i ustalając ceny. R. N. (1) był bowiem menadżerem spółki (...) sp. z o.o. oraz Prezesem Zarządu spółki PW (...) sp. z o.o.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1393-1397,
- zeznania świadka D. A., t. VIII, k. 1410-1412 ,

R. N. (1) nie przyjął propozycji E. B. (1) o zwrocie przedmiotu umowy sprzedaży z uwagi na brak rozliczeń płatności. Rozmowy ugodowe toczące się pomiędzy stronami nie spowodowały dojścia do porozumienia w sprawie dobrowolnej spłaty zadłużenia. Skierowane wezwania do zapłaty nie doprowadziły do spłaty należności ani do ustanowienia weksla własnego przez spółki (...) sp. z o.o., poręczonego przez prezesa zarządu spółki oraz przez R. N. (1). R. N. (1) nie zgodził się także na zwrot oleju napędowego, gdyż sprzedał je do PW (...) sp. z o.o. Propozycja R. N. (1) o przekazaniu cysterny nie została przyjęta z kolei przez E. B. (1), bo cysterna nie należała do R. N. a R. N. nie jawił się już jako wiarygodny kontrahent.

Dowód:

- zeznania E. B. (1), t. VII, k. 1398-1402 ,
- wezwanie do zapłaty, t. I, k. 46-47

E. B. (1) wytoczył powództwo o zapłatę do Sądu Okręgowego w Łodzi, X Wydział Gospodarczy w stosunku do (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., KRS: (...). Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VI GNc 1260/16 i w dniu 22 września 2016 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym na kwotę 488.721,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami postępowania. Na podstawie tytułu egzekucyjnego z wniosku E. B. (1) wszczęto postępowanie zabezpieczające przeciwko spółce. Postępowanie zostało przeprowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia- Fabrycznej, M. K. pod sygn. akt Km 374/16. Postępowanie zabezpieczające przekształciło się w postępowanie egzekucyjne w związku z nadaniem przez Sąd Okręgowy w Łodzi ww. tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności w dniu 16 grudnia 2016 r.

Dowód:

- nakaz zapłaty, t. I, k. 180
- akta komornicze, t. I, k. 89-138, 140-145
- pismo komornicze, t. II, k. 340-349
- protokół oględzin akt, t. II i III, k. 363-517

W dniu 10 maja 2017 r. w O. zostało zawarte porozumienie w sprawie kumulatywnego przystąpienia do długu przez R. N. (1) celem spłaty wierzytelności przysługującej E. B. (1) od spółki (...) sp. z o.o. z/s w N. w łącznej kwocie 550.000

zł, w tym należność główna w kwocie 488.721,14 zł. Celem zabezpieczenia umowy został wystawiony weksel in blanco. Zapisy zawartej umowy zastrzegały spłatę ratalną zobowiązania w ratach po 50.000 zł miesięcznie, począwszy od czerwca 2017 r.

Dowód:

-porozumienie, t. V, k. 803-805

Pokrzywdzony pismem z dnia 13 października 2017 r. poinformował, że R. N. (1) wprowadził go w błąd deklarując spłatę wierzytelności. Według oświadczenia pokrzywdzonego R. N. (1) zgłosił się do PHU (...) deklarując wole spłaty zadłużenia, za które czuje się odpowiedzialny, wskutek czego zostało podpisane porozumienie. Warunki spłaty nie zostały dotrzymane. Dnia 2 sierpnia 2017 r. wpłacił E. B. (1) kwotę 5.000 zł oświadczając, że większymi środkami nie dysponuje.

Dowód:

- umowa, t. V, k. 803-805,

- pismo, t. V, k. 961-966,

Mocą umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 grudnia 2015 r. wierzytelność przysługująca s. od spółki (...) sp. z o.o. w kwocie 5.611.281,17 zł została przejęta przez PW (...) sp. z o.o., w imieniu której działał oskarżony R. N. (1). Jako zabezpieczenie umowy została ustanowiona w umowie hipotekę ustanowioną na nieruchomościach stanowiących bazę paliw w N., a będących własnością cesjonariusza.

Dowód: 1390 (protokół rozprawy)

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1393-1397,

- zeznania E. L., t. VII, k. 1239-1245, t. VIII, k. 1449-1452 ,

- umowa przelewu wierzytelności, t. VII, k. 1246-1247, 1374,

Spółka działająca pod firmą PW (...) sp. z o.o. na dzień 31 października 2016 r. zatrudniała pięciu pracowników tj. E. A., W. C., J. E., M. P., M. S..

Dowód:

- lista płac, t. VII, k. 1259-1260

- częściowo zeznania M. N., t. V, k. 840-842

Spółce działającej pod firmą (...) sp. z o.o. na dzień 30 września 2016 r. przysługiwała wierzytelność od dwóch spółek tj. od PW (...) sp. z o.o. z siedzibą w N. w kwocie 211.000 zł oraz (...) z siedzibą w G.'s P., (...) 4 (Gibraltar) w kwocie 4.450.000,00 zł.

Dowód:

- pismo I. K. z dnia 18.10.2016 r., t. III, k.452

W dniu 2 sierpnia 2016 r. spółka PW (...) sp. z o.o. zawarła ze spółką (...) sp. z o.o. porozumienie na mocy, którego dokonano zmiany formy płatności faktur z zapłaty przelewem na zapłatę wekslem. W imieniu spółki (...) sp. z o.o. działał oskarżony R. N. (1) a w imieniu spółki PW (...) sp. z o.o. M. N.. Suma wekslowa na dzień 3 sierpnia wynosiła 2.021.786,05 wraz z odsetkami dyskontowymi w kwocie 114.327,85 zł, łącznie natomiast stanowiła kwotę 2.136.113,90 zł.

Dowód:

- porozumienie, t. III, k. 471-474

W dniu 30 września 2016 r., ostatniego dnia obowiązywania pełnomocnictwa, R. N. (1) zawarł działając w imieniu spółki (...) sp. z o.o. umowę przelewu wierzytelności z PW (...) sp. z o.o. w imieniu, której działała jego żona- M. N.. Umowa cesji dotyczyła wierzytelności przysługującej PW (...) od spółki (...) z siedzibą w Gibraltarze (4 G.'s P.) w wysokości 4.100.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o. Wierzytelność miała wynikać z dwóch faktur dotyczących sprzedaży części bazy danych oraz dwóch umów przelewu wierzytelności z dnia 29 września 2016 r., odpowiednio pomiędzy PW (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. SKA a PW (...) sp. z o.o. Pismem z dnia 30 września 2016 r. cedent powiadomił TOPAZ E. L. o cesji wierzytelności.

Dowód:

- umowa, t. III, k. 476-478

- zawiadomienie o cesji, t. III, k. 479

Zgodnie z zapisami umowy cesji, data spłaty należności została ustalona na dzień 31 grudnia 2016 roku. Wpływ środków miał nastąpić na rachunek bankowy prowadzony w banku (...) S.A., który został wypowiedziany w dniu 14 listopada 2016 r.

Dowód:

- umowa, t. III, k. 476-478

- informacja z (...) Bank (...) S.A., t. VII, k. 1261-1262, 1313

Działalność spółki działającej pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością została wyrejestrowana z dniem 1 października 2016 r. Płatnik zalegał za FUZ za okresy lipiec, sierpień i wrzesień 2016 po 666,49 zł wraz z odsetkami za każdy z ww. miesięcy.

Dowód:

- pismo z ZUS, t. III, k. 586

W dniu 5 października 2016 r. R. N. (1) oświadczył do protokołu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia- Fabrycznej M. K., spółka (...) sp. z o.o. nie przyjmuje i nie wydaje towaru.

Dowód:

- protokół z dnia 5 października 2016 r.; t. I, k. 144, t. II, k. 221

Jednocześnie pismem z dnia 5 października 2016 r. M. N., za porozumieniem stron wypowiedziała spółce (...) sp. z o.o. umowę dzierżawy zbiorników z dnia 1 października 2013 r., aneksowaną w dniu 2 stycznia 2014 r.

Dowód:

- aneks t. III, k. 503-504

- protokół zdawczo-odbiorczy t. III, k. 505

Sąd Rejonowy w Opolu, Wydział V Gospodarczy postanowieniem z dnia 9 czerwca 2017 r. ogłosił upadłość spółki PW (...) sp. z o.o. Na liście zgłoszonych (niezatwierdzonych przez sąd) wierzytelności w postępowaniu upadłościowym

widniała wierzytelność przysługująca R. N. (1) w kwocie 16.853.554,68 zł a także wierzytelność przysługująca M. N. i spółce s.

Dowód:

- zeznania J. K., t. VII, k. 1265-1268,
- postanowienie o ogłoszeniu upadłości, t. VII, k. 1269,
- lista zgłoszonych wierzytelności, t. VII, k.1278,

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2017 r. Sąd ustanowił syndykiem masy upadłościowej spółki PW (...) sp. z o.o. z siedzibą w N. w osobie J. K.. Syndyk jest nadzorcą sądowym w postępowaniu o ogłoszenie upadłości na wniosek dłużnika (...) sp. z o.o. z siedzibą w N. oraz wierzyciela (...) S.A.

W skład majątku PW (...) sp. z o.o. wchodzi baza paliw w N. oraz drut niklowy. Na podstawie sporządzonego w postępowaniu upadłościowym operatu szacunkowego, wartość nieruchomości ustalono na kwotę 2.149.000 zł. Suma zgłoszonych wierzytelności wynosi 96.930.000 zł, z czego uznano kwotę oscylującą w granicach 50.000.000 zł. Wartość drutu niklowego została ustalona na kwotę 18.000 zł, choć z certyfikatu jego wartość miała wynikać 14.000.000 euro.

R. N. (1) dokonał zgłoszenia wierzytelności w stosunku do PW (...) sp. z o.o. na kwotę przekraczająca 16.000.000 zł, z czego zostało uznane 10.000 zł tytułem wynagrodzenia pracowniczego.

M. N. dokonała zgłoszenia wierzytelności w stosunku do PW (...) sp. z o.o. na kwotę przekraczająca 16.000.000 zł, która nie została uznana.

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2018 r. została ogłoszona upadłość spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w N.. Syndykiem wyznaczono J. K..

Dowód:

- zeznania świadka J. K., t. VII, k. 1265-1268 , t. VIII, k. 1449-1452 ,

W dniu 12 marca 2018 r. został dokonany opis i oszacowanie przedsiębiorstwa prowadzonego pod firmą PW (...) sp. z o.o. w upadłości przy ul. (...) w N.. Wartość rynkowa została ustalona przez biegłego W. R. na kwotę 2.149.000 zł netto.

Dowód:

- zeznania świadka J. K., t. VIII, k. 1449-1452 (protokół rozprawy)
- opinia rzeczoznawcy, t. VIII, k. 1458-1490

Oskarżony R. N. (1) urodził się (...), w N.. O wykształceniu średnim, z wyuczonym zawodem sprzedawcy. Zatrudniony w firmie (...) we W., w charakterze pracownika kierowcy. Żonaty, posiada dwoje dzieci, w tym jedno szesnastoletnie. Nieleczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Według karty karnej uprzednio niekarany.

Dowód:

- karta karna, t. VII, k. 1300-1301
- akt oskarżenia, t. VII, k. 1322

Podczas postępowania przygotowawczego R. N. (1) nie przyznał się do zarzucanego czynu. Odmówił składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na pytania.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1285-1290

Podczas postępowania judykacyjnego oskarżony podtrzymał poprzednie wyjaśnienia, nie przyznając się do zarzucanego czynu. Twierdził, że nigdy nie kierowała nim chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, a zaistniała sytuacja nie jest wynikiem przestępnego działania. Oskarżony podniósł, że należał do (...) (klub biznesu dla przedsiębiorców), co świadczy, że spełniał standardy prowadzenia biznesu. Jednocześnie wyjaśnił, że firma wielokrotnie traciła płynność finansową w wyniku braku płatności przez odbiorców i nie miało to wpływu na jej działanie. Ponadto oskarżony podniósł, że informował pana B. o złej sytuacji finansowej firmy oraz o przeprowadzanych pertraktacjach ugodowych, które w imieniu spółki prowadziła mec. C., a następnie osobiście oskarżony. Oskarżony wyjaśnił, że próbował rozwiązać zaistniałą sytuację i miał zostać poręczycielem długu, a następnie zawarł umowę z bliżej nieoznaczoną spółką zajmującą się zbieraniem i przetwarzaniem odpadów, z której miał czerpać zyski, by spłacić zobowiązanie wobec pana B.. Poinformował, że dokonał częściowej spłaty zadłużenia w kwocie 5.000 zł i nadal chce spłacać zobowiązanie, ale jest ono znacznie ograniczone z uwagi na obecną sytuację zawodową.

Oskarżony wyjaśnił, że spółka (...), której był głównym udziałowcem i jej prezesem, w połowie 2016 r. zajmowała hurtową sprzedażą paliw, a odbiorcą paliwa było PW (...). Wyjaśnił, że udziały w spółce sprzedał w 2014 r. obywatelce Panamy- V. S. (1) za kwotę 49 000 zł, mając jednak kontrakt managerski, który wygasł z końcem września 2016 r, na podstawie którego wypłacał sobie z biura płac wynagrodzenie w kwocie 6.000 zł oraz dwa pełnomocnictwa- jedno krótkoterminowe, a drugie długoterminowe. Nadto wskazał, że pomimo sprzedaży praktycznie zarządzał spółką a V. S. nie naliczała sobie dywidendy, gdyż najprawdopodobniej była podjęta uchwała o przekazywaniu zysku na kapitał zapasowy. Jednocześnie oskarżony wyjaśnił okoliczności sprzedaży udziałów przy współpracy z kancelarią (...) z W. oraz opisał znajomość z V. S. (2). Wyjaśnił, że właściciel nie zajmowała się firmą, ale interesowała się bieżącą działalnością, dlatego też miała wyznaczonych pełnomocników w postaci kancelarii prawnej z W.. Oskarżony wyjaśnił, że spółka (...) borykała się z problemami bieżącej płynności finansowej i nie posiadała majątku trwałego oraz wskazał, że decyzję o bieżących płatnościach podejmował osobiście.

Oskarżony wyjaśnił, że w celu poprawienia swojej sytuacji finansowej i spłaty zobowiązania wobec pana E. B. (1) chciał prowadzić działalność polegającą na zbieraniu i przetwarzania odpadów i w tym celu zawarł umowę na w okolicach maja i czerwca 2017 r. lub 2018 r.

Oskarżony wyjaśnił, że firma PW (...) sp. z o.o. była jego własnością natomiast spółka (...) została przejęta przez s., która to następnie przejęła jego udziały w spółce PW (...) sp. z o.o. odwołując go z funkcji prezesa i wprowadzając swój nowy zarząd. Oskarżony wyjaśnił, że majątek spółki próbowano rozsprzedać do czasu, gdy jeden z banków złożył wniosek o upadłość. Oskarżony wyjaśnił, że stracił wtedy możliwość wpływania na działalność PW (...) sp. z o. o.

Oskarżony wyjaśnił, że umowa przelewu wierzytelności z dnia 31 grudnia 2015 r. zawarta pomiędzy s. a PW (...) sp. z o. o. wskazuje na błąd znajdujący się w akcie oskarżenia, ponieważ spółka (...) sp. z o. o. dzięki tej umowie przestała być dłużnikiem solvadis polska sp. z o. o. a twierdzenia zawarte w akcie oskarżenia dotyczące zadłużenia spółki (...) sp. z o. o. wobec solvadis polska sp. z o. o. na kwotę powyżej 5.000.000 zł są nieprawdziwe. Jednocześnie oskarżony wyjaśnił, że nie posiada szczegółowej wiedzy na temat zadłużenia spółki (...) sp. z o.o.

Oskarżony wyjaśnił, że spółka s. chciała mieć dłużnika, który posiada majątek a taką firmą był PW (...) sp. z o.o., której majątek został wyceniony przez biegłego w listopadzie 2016 r. na kwotę ponad 50.000.000 zł. Majątek spółki próbowano rozsprzedać, aż jeden z banków złożył wniosek o upadłość. Oskarżony wyjaśnił, że posiada jako osoba fizyczna roszczenia w stosunku do spółki wobec czego złożył pozew do Sądu, który został mu zwrócony z uwagi nieuiszczenie kosztów sądowych.

Oskarżony wyjaśnił, że na pewno było prowadzone postępowanie komornicze wobec spółki (...) sp. z o.o. przez komornika z W., który dokonał zajęcia rachunku (...) sp. z o.o. Ostatni zakup jaki dokonywaliśmy było przed zajęciem rachunku.

Oskarżony wyjaśnił, że spółka posiadała niezapłacone wierzytelności, ale z każdym z wierzycieli prowadził rozmowy i informował o planach w jaki sposób chce je regulować. Jednocześnie próbował rozmawiać z wierzycielem-przedstawicielem spółki (...), by cofnąć zajęcie rachunku bankowego. Jednocześnie oskarżony nie pamięta jaka kwota znajdowała się wówczas na koncie, ale jeżeli były tam jakieś środki, to na pewno w związku z dostarczonym przez pana B. towarem. Nadto oskarżony wyjaśnił, że majątek spółki, której byłem właścicielem wystarczał na dzienny obrót w takiej wysokości, jakie było zobowiązanie pana B. ok. 500 000 zł. Oskarżony wskazał też, że Komornik w T. również prowadził postępowanie w stosunku do (...) sp. z o.o. oraz, że w lipcu 2016 r. miał wiedzę, że spółka (...) sp. z o.o. jest dłużna spółce (...) Sp. z o.o. kwotę ok. 2.000.000 zł, która była sporną kwotą. Oskarżony wyjaśnił, że zaprzestanie współpracy pomiędzy spółkami nastąpiło wówczas gdy (...) sp. z o.o. nie wywiązała się z tytułu transportu.

Oskarżony wyjaśnił, że w tym samym dniu (...) sp. z o.o. sprzedawał paliwo otrzymane od E. B. (1) spółce (...) oraz, że sam negocjował cenę i ustalał warunki współpracy. Powyższe oskarżony tłumaczył pełnieniem funkcji prezesa zarządu jednej spółki i byciem menagerem w drugiej spółce oraz z znajomością zasad współpracy handlowej. Jednocześnie wskazał, że kupował drożej niż nabywał, ponieważ spółka (...) sp. z o.o. musiała naliczyć swoją marżę. Jednakże pieniądze od firmy (...) do (...) sp. z o.o. nie trafiły wówczas na konto, ponieważ (...) miał wydłużone terminy płatności. (...) sp. z o.o. w lipcu 2016r. sprzedawała paliwo praktycznie tylko do (...) sp. z o.o. Oskarżony wyjaśnił, że były opóźnienia w płatnościach, ale (...) sp. z o.o. płacił. R. N. (1) wyjaśnił, że szukał innych kontrahentów na sprzedaż towaru, także poza granicami kraju, ale ostatecznie nie zostały one zrealizowane. Oskarżony wyjaśnił, iż nie wskazywał E. B. (1), że spółka (...) sp. z o.o. nie ma żadnego majątku oraz wskazał, że E. B. (1) był u niego na bazie paliw w N.-spółki miały ten sam adres oraz, że również był w siedzibie firmy (...) B.. Oskarżony wyjaśnił, że ustalił z E. B. sposób zamówienia, tj. telefoniczny i mailowy oraz procedurę sprzedaży paliwa tj. sporządzenie przyjęcia materiałów na bazie, pobranie próby, sporządzenie stosownych dokumentów przyjęcia, którymi to kwestiami zajmowali się pracownicy spółki PW (...), w której udziały miała jego małżonka- M. N.. Oskarżony wyjaśnił, iż na jego na polecenie zamówienia składała D. A. lub S. S.. Oskarżony wyjaśnił, że nie pamięta stawki za te czynności oraz wskazał, że nie była to tylko administracyjna obsługa, ale także fizyczna praca.

R. N. (1) wyjaśnił, że nie potrafi wskazać, czy w 2016 r. były zobowiązania wobec spółki (...) oraz gdzie były kierowane cysterny PW (...) sp. z o.o., gdyż spółka posiadała około 1.400 odbiorców, a duża cysterna była dzielona na większą ilość odbiorców. Firma PW (...) sp. z o.o. kupowała paliwo także od innych podmiotów, a spółka (...) kupowała paliwo w PW (...) sp. z o.o. Dodatkowo wyjaśnił, że dokumenty księgowe znajdowały się w biurze A'V., a dokumenty podatkowe w imieniu spółki (...) sp. z o.o. składała upoważniona księgowa. R. N. (1) natomiast po otrzymaniu informacji z biura podatkowego o wysokości podatku dokonywał wpłaty w podanej wysokości.

Oskarżony wyjaśnił, że kapitał założycielski spółki (...) sp. z o.o. wynosił 50.000 zł. Wyjaśnił, iż po sprzedaży udziałów miał otrzymywać prowizje, co zostało unicestwione w momencie zajęcia rachunku bankowego. Oskarżony wyjaśnił, że PW (...) Sp. z o.o. miała wydłużone terminy płatności z uwagi na złą kondycję finansową pod koniec 2015 r. wobec czego spółka zawierała ugody. Nadto R. N. wyjaśnił, że pomimo, tego że w lipcu 2016 r. PW (...) Sp. z o.o. miał problemy z płynnością finansową istniał majątek spółki.

Oskarżony wskazał, że doradcą podatkowym był A. H. i on mógł przekazywać dokumenty spółki, które zostały w siedzibie spółki. Siedziba spółki należała do PW (...) Sp. z o.o., której do końca listopada 2016r. był prezesem. Oskarżony wyjaśnił, że były wydzielone i oznaczone szafy z dokumentacją spółki (...) Sp. z o.o., które znajdowały się tam również w październiku pomimo wygaśnięcia kontraktu menadżerskiego (dokumenty księgowe zostały przekazane do biura księgowego). Dokumenty bankowe oraz związane z umowami powinny być w siedzibie spółki. Kancelaria prawna, która była pełnomocnikiem mogła sobie zrobić audyt.

R. N. (1) wyjaśnił, że wszystkie czynności, które wykonywał miały na celu odblokowanie środków na rachunku. Winę natomiast przypisał niewywiązaniu się solvadis polska sp. z o. o. z zawartej umowy. Oskarżony wskazał na prowadzone negocjacje z ww. spółką, na których uczestniczył wraz z J. S. (2).

Odnosząc się do sprzedaży paliwa otrzymanego przez E. B. (1) do PW (...) sp. z o. o., oskarżony wyjaśnił, że był przekonany, że stanowi ono własność firmy, z uwagi na otrzymaną fakturę oraz potwierdzenie realizacji transakcji. O rzekomych, jak stwierdził warunkach sprzedaży dowiedział się podczas rozmów w sprawie zawarcia porozumienia w celu spłaty zadłużenia wobec E. B. (1). Oskarżony wyjaśnił, że ogólne warunki umowy nigdy nie zostały mu dostarczone, nie podpisał ich i nie stanowiły załącznika do umowy.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1384-1390 ,

Oskarżony R. N. (1) składając dalsze wyjaśnienia stwierdził, że D. A. i S. S., podpisujące dokumenty Wz nie były uprawnione do zaciągania zobowiązań w imieniu spółki. Zadania S. S. i D. A. ograniczały się do czynności magazynowych, ewidencjonowania faktur oraz na wyraźne polecenie dokonywania zamówień. Oskarżony wyjaśnił, iż poinformował pana B., że w ramach współpracy czynności będą wykonywały konkretne osoby i już przed pierwszą dostawą ustalili procedury w ramach których bezpośredni kontakt z E. B. miał R. N., a pracownicy jego biura kontaktowali się z pracownikami firmy (...). B.. Inny pracownik sprawdzał jakość towaru natomiast fizyczne pobranie próby wykonywał pracownik rozlewni- P. W., który określał gęstość, temperaturę i kolor. Dokumentacją rozliczeniową zajmował się osobiście. Oskarżony wyjaśnił, że E. B. (1) domagał się zwrotu pieniędzy a nie oleju napędowego. Pierwsze spotkanie odbyło się z inicjatywy oskarżonego, po zajęciu rachunku bankowego. Następnie negocjacje w sprawie rozłożenia zadłużenia na raty, drogą elektroniczną prowadziła mec. C.. Propozycje ugodowe zostały jednak odrzucone. E. B. (1) zaproponował poręczenie osobiste, na co oskarżony wyraził zgodę, wbrew początkowej odmowie, zobowiązując się do spłaty zadłużenia w transzach. Oskarżony proponował sprzedaż bazy klientów znajdujących się w obszarze 100 km od N., ale E. B. (1) nie przyjął propozycji. O. wyjaśnił, iż bazę klientów budował od 2009 r., najpierw jako osoba fizyczna, a następnie jako PW (...) sp. z o. o., mając w szczytowym momencie bazę klientów generujących roczny przychód w wysokości 230.000.000 zł, które generowało zysk 2.000.000 zł. Chęć sprzedaży bazy klientów oskarżony wyjaśniał przejęciem udziałów oskarżonego przez solvadis polska sp. z o. o, która zaniechała dostaw do większości kontrahentów. Oskarżony nie pamięta za jaką kwotę sprzedał bazę klientów spółce (...) z siedzibą w Gibraltarze. Przyznał, że prowadził rozmowy dot. sprowadzania paliw do Polski. Baza klientów zawierała oznaczenie podmiotu, dane kontaktowe, osobę decyzyjną, wysokości rabatów, cenę, warunki płatności oraz sposoby zabezpieczania.

Oskarżony przyznał, że świadczył także usługę dla ww. firmy polegającą na sporządzeniu opracowania dot. aspektów prawnych wejścia na rynek spółki handlującej paliwami, ale nie pamięta czy spółka zapłaciła za usługę. Po okazaniu faktury wystawionej przez (...) sp. z o.o. na kwotę 350.000 zł przyznał, że mógł ją wystawić, bo chciał zrobić przychód na tę spółkę (oskarżony sam decydował, na którą spółkę ujmować faktury, czy na (...) sp. z o. o. czy na PW (...) sp. z o. o.), i że faktura musiała być ujęta przez factora. Oskarżony przyznał także, że fizycznie i personalnie prowadził rozmowy jako R. N. (1) w imieniu podmiotów na usługi i nie pamięta, które rozmowy na rzecz których spółek. Współpraca została zawiązana z inicjatywy oskarżonego po powzięciu informacji od kancelarii z W.. Oskarżony podniósł, że posiada bardzo szeroką wiedzę w sprawie rozliczeniowych jakości paliw, o czym świadczy chociażby prowadzenie szkoleń dla Urzędu Celnego w O..

Oskarżony wyjaśnił, że nie informował E. B. (1) o toczących się postępowaniach egzekucyjnych oraz przyznał, że wiedział o zadłużeniu w stosunku do spółki (...) sp. z o. o. przed podpisaniem umowy o współpracy handlowej z firmą PHU (...) E. B. (1).

Oskarżony odniósł się do przyznania limitu factoringowego i przyznał, że firma otrzymała decyzję pozytywną, ponieważ wszystkie transakcje sprzedażowe wpływały pozytywnie na sytuację (...) sp. z o.o., ponieważ wykazywały zysk.

Odnosnie umowy z dnia 30 września 2016 r. dot. cesji wierzytelności w kwocie 4.100.000 zł przysługującej PW (...) sp. z o. o. od TOPAZ E. (...) z siedzibą w Gibraltarze na rzecz (...) sp. z o. o. oskarżony wyjaśnił, że osoba podpisująca, czyli M. N. musiała mieć wiedzę i być świadoma tego co podpisuje. R. N. (1) z uwagi na wygaśnięcie pełnomocnictwa nie ma wiedzy, czy spółka spłaciła zobowiązanie. Pomimo wygaśnięcia kontraktu menadżerskiego oskarżony wyjaśnił, że otrzymał pełnomocnictwo do udzielania informacji podmiotom, w tym komornikom. Pomimo wygaśnięcia umocowania skierował do komornika pismo z dnia 18 października 2016 r. i wyjaśnił, że dane były mu znane, bo były „świeże”. Nie pamięta, czy w październiku 2016 r. dokonywał płatności w imieniu spółki (...) sp.z o.o. na rzecz PW (...) sp. z o.o., by ta z kolei zapłaciła firmie (...) sp. z o.o. ani jak wyglądała kwestia płatności na rzecz kancelarii mec. C..

Ponadto wyjaśnił, że (...) sp. z o.o. nie posiadała kasy fiskalnej. Nie pamięta, czy pobrał w 2016 r. z kasy spółki pieniądze i w jakiej wysokości. Potwierdził sporządzanie pisma z dnia 30 września 2016 r.

Spółka (...) sp. z o.o. SKA, w której zarówno oskarżony jak i jego żona mieli udziały (oskarżony pełnił funkcję prezesa zarządu) powstała, aby świadczyć usługi księgowe (nie miała nic wspólnego z handlem paliwami), zeznał że działalność spółki jest zawieszona, ale w 2016 r. były zatrudnione w niej dwie księgowe na pełnych etatach. Nie pamięta, dlaczego spółka (...) zleciła zapłatę kwoty 24 000,00 zł.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1393-1397 (protokół rozprawy)

Oskarżony kontynuując składanie wyjaśnień poinformował, że spółka jego żony (...) sp. z o.o. współpracowała ze spółką (...) sp. z o.o. w ramach obsługi technicznej. W spółce (...) zatrudniony był jego kuzyn J. N., który zajmował się nadzorem nad pracownikami oraz nad dokumentacją.

Oskarżony R. N. (1) wyjaśnił, że aktualnie jest zatrudniony na ósmą część etatu, jako pomoc przy organizacji transportu w spółce transportowej RunCar, której udziałowcem jest jego studiujący syn i żona- M. N.. Prezesem spółki jest natomiast D. A., która wcześniej pracowała w firmie (...), która obecnie znajduje się w stanie upadłości. W spółce (...) zatrudniona jest także E. A.- również były pracownik spółki (...) sp. z o.o. Oskarżony wyjaśnił, że M. N. posiadała udziały w spółce (...) w wysokości 50 % i nie współpracuje z (...) spółka komandytowa, choć mieli plany, żeby prowadzić taką spółkę wspólnie. Oskarżony wyjaśnił, że chcieli także współpracować z zagraniczną spółką (...). Oskarżony wyjaśnił, że spółki nie były kapitałowo powiązane z podmiotami, które prowadził i nie był powiązany ze spółką (...) (Malta Ltd). Nie posiada także wiedzy odnośnie powiązań jego żony.

Oskarżony wyjaśnił, że posiada wierzytelności przysługujące mu od spółek (...) sp. z o.o., PW (...) sp. z o.o. Posiada także wierzytelność w stosunku do dwóch spółek- (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. w przybliżeniu na kwotę ok. 18.000.000 zł, w stosunku do osoby o nazwisku W. wierzytelność w kwocie 21.500 zł oraz wobec s. kwotę 37.000.000 zł. Nie posiada innych spółek poza granicami kraju oraz nie posiada wierzytelności wobec podmiotów zagranicznych. Jednocześnie R. N. (1) wyjaśnił, że cały swój majątek zainwestował w firmę PW (...) sp. z o.o. Na spotkania biznesowe jeździł w ramach delegacji wystawianych na spółkę, a jedynym jego majątkiem była nieruchomość w postaci bazy paliw, która została przejęta przez spółkę. Oskarżony wyjaśnił, że nie posiada żadnego majątku prócz skutera P. i wskazał, że mieszka w domu żony, z którą ma ustanowioną rozdzielność majątkową od 2001 roku.

R. N. (1) wyjaśnił, że podpisując umowę z E. B. (1) nie przedstawił mu żadnych nieprawdziwych informacji na temat sytuacji finansowej spółki (...) sp. z o.o. Nadto podniósł, że na bramie wjazdowej był duży szyld informujący o tym, kto jest właścicielem bazy paliw. Jednocześnie oskarżony wyjaśnił, że nie wymienił Panu B. z imienia i nazwiska, kto jest właścicielem bazy paliw, gdyż informacja ta była ogólnie dostępna na stronie internetowej. Odnosnie samochodu

wskazał, że na spotkanie przyjeżdżał samochodem, który był leasingowany przez spółkę (...) sp. z o.o., który użytkował także jako osoba fizyczna. R. N. (1) wyjaśnił, że był to M. (...) rocznik 2014 o wartości rynkowej oscylującej w granicach 400 – 500 tys. zł. Jednocześnie wyjaśnił, że nie próbował zaimponować E. B. (1) takim samochodem.

Oskarżony przyznał, że nie informował E. B. o szczegółach dotyczących swoich kontrahentów. Oskarżony wyjaśnił, że w ramach rozliczeń z E. B. (1) proponował przekazanie cysterny do przewozu paliw o wartości 100.000 zł i podkreślił, że nie miał zamiaru oszukania E. B. (1) ani wprowadzenia go w błąd co do swojej sytuacji finansowej. R. N. (1) wyjaśnił, że spółka (...) miała zawartą umowę na zbieranie odpadów oraz, że uzyskał zgodę od swojego syna i D. A. na przekazanie cysterny w ramach rozliczenia zobowiązania wobec E. B. (1), którą miał odpracować prowadząc skład skupu odpadów. E. B. (1) jej nie przyjął. Oskarżony wyjaśnił, że nie pamięta, od której spółki, R. C. zakupiła tę cysternę oraz nie ma wiedzy, dlaczego E. B. (1) nie chciał przyjąć tej cysterny ani czy M. N., bądź J. N. przejęli jakieś składniki majątku spółek.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, t. VII, k. 1398-1402,

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach osobowych zeznań licznych świadków, dowodach rzeczowych w postaci dokumentów wewnętrznych firm, potwierdzeniach zapłaty, wydanych nakazów zapłaty, fakturach, akt komorniczych oraz po części na wyjaśnieniach oskarżonego.

Sąd mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego E. B. (1) oraz świadków: I. K., J. K., A. G., P. S., D. A., S. S., E. L., J. S. (1), M. Z., P. K., J. S. (3).

Sąd na podstawie wiarygodnych zeznań świadków E. L., J. S. (1), M. Z., P. K., a także w mniejszym zakresie na podstawie zeznań J. S. (3) oraz dowodów z dokumentów tj. protokoły oględzin akt komorniczych, tytułów egzekucyjnych i wykonawczych, ustalił wysokość zadłużenia wobec innych podmiotów w momencie zawierania umowy o współpracy z PHU (...) E. B. (1) a także modus operandi R. N. (1). Nadto zła kondycja finansowa spółki została także potwierdzona przez J. K. oraz I. K., którym to zeznaniom Sąd przypisał walor wiarygodności.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania E. L., która złożyła spójne i szczegółowe zeznania zarówno podczas postępowania przygotowawczego jak i sędziowskiego. Zeznania te cechuje wysoki poziom szczegółowości przekazywanych informacji, które znalazły potwierdzenie w innych dowodach. Świadek opisała w sposób rzetelny i szczegółowy kwestię nawiązywania współpracy z R. N. (1), przytaczając liczne nieprawdziwe informacje udzielane przez oskarżonego na temat jego spółek oraz jego licznych powiązań biznesowych a także przebieg tej współpracy i podejmowane próby odzyskania należności.

Sąd daje wiarę także zeznaniom J. S. (1), która w sposób szczegółowy przedstawiła informację na temat zawiązywania się współpracy firmy solvadis polska Sp. z o.o. (obecnie solvachem Sp. z o.o.) z firmą reprezentowaną przez R. N. (1). Świadek wskazała szczegółowe okoliczności próby nawiązania współpracy, wskazując osoby w swojej firmie, które miały kontakt z R. N. (1), nazwy spółek (...), a także podział udziałów w jego spółkach. Świadek dokładnie opisała przebieg rozmów negocjacyjnych, osoby w nich uczestniczące oraz treść zawartej umowy o współpracę, w tym wskazała sposoby zabezpieczenia. Nadto zeznania J. S. (1) korelują z zeznaniami E. L. tworząc logiczną całość.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania M. Z., która składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym dokładnie opisała nawiązanie współpracy oraz wskazała precyzyjnie wysokość zadłużenia tj. kwotę 898.958,12 zł. Wprawdzie w postępowaniu sędziowskim świadek nie pamiętał dokładnie salda zadłużenia wskazując tylko, że była to kwota oscylująca w granicy 700.000 zł. Niemniej jednak Sąd ma na uwadze upływ czasu oraz fakt, że świadek podtrzymała podczas rozprawy zeznania złożone w toku postępowania prowadzonego przez organ prokuratorski. Tym samym należało uznać dowód z zeznań M. Z. za wiarygodny.

Sąd uznał za logiczne i przekonujące zeznania P. K. oraz J. S. (3). Sąd uznał za wiarygodne zeznania T. S., który wprawdzie nie zasiadał w zarządzie spółki w momencie nawiązywania współpracy ze spółką (...) sp. z o.o. wobec czego nie posiada wiedzy, w jakich okolicznościach została nawiązana współpraca z (...) sp. z o.o. Niemniej jednak opisał współpracę pomiędzy spółkami na podstawie dokumentów zgromadzonych w firmie, etapy egzekwowania należności od spółki poczynając od etapy polubownego do etapu egzekucyjnego oraz wysokość zadłużenia. Firma prowadziła egzekucję komorniczą w stosunku do (...) sp. z o.o., a po umorzeniu postępowania egzekucyjnego wynajęła firmę detektywistyczną, która w toku czynności ustaliła, że w miejscu bazy wykorzystywanym przez (...) sp. z o.o. w dalszym ciągu prowadzona jest działalność, lecz już nie przez tą firmę, a towar tam się znajdujący też nie był jej własnością.

Sąd daje wiarę zeznaniom J. K., choć w małym zakresie przydały się do ustalenia stanu faktycznego zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego, gdyż w tamtym okresie świadek nie miał dokładnej wiedzy na temat stanu majątkowego spółki. Wynikało to z faktu uzyskania tylko i wyłącznie dokumentów źródłowych od firmy (...). W postępowaniu sądowym natomiast potwierdził tylko prowadzone przez siebie postępowanie upadłościowe oraz wyraził opinię w sprawie rozbieżności w operatach szacunkowych, z którą Sąd się zgadza w całej rozciągłości.

Sąd na podstawie powyższych zeznań ustalił, że R. N. (1) działając w imieniu (...) Sp. z o.o. nawiązując współpracę z PHU (...) E. B. (1) miał wiedzę o stanie zadłużenia w stosunku do licznych wierzycieli oraz ustalił modus operandi oskarżonego. R. N. (1) bowiem nawiązywał współpracę odpowiadając na oferty przesyłane za pośrednictwem branżowych stron internetowych ewentualnie lub za pośrednictwem mec. R. B., który go polecał innym prezesom spółek z branży paliwowej. Oskarżony R. N. (1) twierdził, że posiada bazę paliw na kwotę oszacowania w wysokości 20.000.000 zł i powoływał się na szerokie kontakty w świecie biznesu, sprawiając wrażenie osoby mającej. Jak zeznała J. S. (1): „R. N. sprawiał wrażenie osoby, która posiada dużą wiedzę w tej dziedzinie. Zdecydowanie mogę stwierdzić, że znał rynek paliwowy i przepisy dotyczące obrotu paliwami.”, E. B. (1) „znał się rzeczowo na paliwach, był osobą zorientowaną”, A. G. „Wygląd zewnętrzny zasugerował mi, że zbudza zaufanie”, P. S. „Pan N. jak przyjechał do G. sprawiał wrażenie osoby budzącej zaufanie”, E. L. „N. przyjechał drogim M.”. Wiarygodność firmy była sprawdzana w dostępnych źródłach i tak, M. Z. zeznała „Przed podjęciem współpracy, sprawdzałem na dostępnych stronach spółkę, była ona zarejestrowana od 2009 roku, nie miała zaległości podatkowych wydawała mi się na firmę wiarygodną”. Po nawiązaniu współpracy zakupiony olej napędowy wyprowadzał ze spółki do swojej drugiej spółki- PW (...) - (...) sp. z o.o., początkowo realizował płatności, po czym ich zaprzestawał, powodując wysokie zadłużenia spółki (...) sp. z o.o. u swoich kontrahentów. Następnie zaś zwodził swoich wierzycieli różnymi nieprawdziwymi wyjaśnieniami. M. Z. zeznała „Ja rozmawiałam kilkakrotnie z pełnomocnikiem tej firmy (...) o zapłacie za towar, jednak cały czas mnie zwodził”. Jak zeznała J. S. (1): „początkowo współpraca układała się bardzo dobrze, płatności były terminowe lub z lekkimi opóźnieniami”. Podobny przebieg wydarzeń miał miejsce w stosunku do pokrzywdzonego PHU (...) E. B. (1).

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom I. K., która podczas postępowania przygotowawczego złożyła obszernie zeznania na temat współpracy z R. N. (1). Ponadto zeznania złożone przez świadka mają istotną wartość w kontekście ustalenia i oceny dowodu z dokumentacji księgowej firmy (...) sp. z o.o. zarządzanej przez R. N. (1). Świadek, który jest księgową i można przyjmować, że osobą kompetentną w sprawach finansowych, wyrażała jednoznacznie opinię, zgodną z ustaleniami dokonanymi samodzielnie przez Sąd, że spółka (...) sp. z o.o. przynosiła straty.

Sąd daje wiarę zeznaniom D. A. i S. S., których zeznania są zbieżne i, które opisały w sposób szczegółowy zadania pracownicze wykonywane na polecenie R. N. (1) w ramach zatrudnienia w firmie PW (...) sp. z o.o. oraz mechanizmy działania w powiązanych spółkach. Jednocześnie przedstawiony zakres obowiązków znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach A. G., P. S. i wyjaśnieniach oskarżonego.

Sąd uznaje za wiarygodne również zeznania A. G. i P. S., które przedstawiły okoliczności nawiązania współpracy pomiędzy PHU (...) E. B. (1) a spółką (...) sp. z o.o. zarządzaną przez R. N. (1) oraz szczegółowo opisały jak realizowana była umowa pomiędzy stronami. Ich zeznania zostały ponadto potwierdzone przez E. B. (1), które w opinii Sądu również zasługują na uznanie wiarygodności.

Za przekonujące i wiarygodne Sąd uznał zeznania E. B. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) E. B. (1). Zeznania E. B. (1) składane w toku postępowania przygotowawczego, jak i dwukrotnie przed Sądem, należało uznać za szczegółowe, szczerze, przekonujące i zgodne z wymową innych dowodów przeprowadzonych w postępowaniu. W odniesieniu do zeznań składanych na rozprawie, należy podkreślić, że E. B. zeznawał w sposób spontaniczny oraz otwarcie prezentował swoje poglądy, spostrzeżenia oraz opisywał współpracę z oskarżonym. Te wszystkie okoliczności prowadzą Sąd do przekonania, że zeznania te, z uwagi na ich treść oraz formę, w jakich ujawnione zostały w postępowaniu, muszą być traktowane, jako dowód wyczerpujący i wiarygodny.

Relacja E. B. (1) w większości została potwierdzona zeznaniami wiarygodnych świadków A. G. i P. S.. Ponadto z treścią jego zeznań koreluje w dużej części także wyjaśnienia oskarżonego.

Poza sporem było samo zawarcie umowy pomiędzy PHU (...) a (...) sp. z o.o., reprezentowaną przez R. N. (1). Przedstawiciele obu firm zgodnie zeznali, że została pomiędzy nimi zawarta w dniu 6 czerwca 2016 r. umowa współpracy handlowej. Zeznania te potwierdza dowód z dokumentu w postaci przedmiotowej umowy, któremu Sąd przypisuje walor wiarygodności. Nadto fakt zawarcia umowy został także potwierdzony przez świadków w tym przede wszystkim świadka P. S., A. G., D. A., którym to Sąd również przypisał walor wiarygodności.

Sąd nie ma wątpliwości również co do tego, że firma PHU (...) E. B. (1) przekazała 120.000 litrów oleju napędowego o wartości 488.721,14 zł, nie uzyskawszy za niego zapłaty. Fakt ten bowiem jest odzwierciedlony w przedstawionych dokumentach tj. złożonych zamówieniach przez spółkę (...) sp. z o.o., dowodach PZ (przyjęcie na zewnątrz), WZ (wydanie na zewnątrz), niezapłaconych fakturach a także pośrednio w umowie przyłączenia się do długu przez oskarżonego. Kwestia wysokości zobowiązania nie była także kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do wyjaśnień złożonych przez oskarżonego Sąd uznał, że zasługują one na wiarę tylko w zakresie, w którym są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Tym samym Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego dotyczące m.in. procedury sprzedaży paliwa, podziału zadań pracowników, faktu sprzedaży paliwa zakupionego przez (...) sp. z o.o. automatycznie do PW (...) sp. z o.o. za cenę, którą ustalał „sam ze sobą”. Jednocześnie Sąd wskazuje, iż uznał, że w złożonych na rozprawach wyjaśnieniach oskarżony używając nazwy (...) miał na myśli spółkę PW (...) sp. z o.o.

Sąd uznał, że powoływanie się na niepamięć i podnoszenie sporności roszczeń innych spółek przez oskarżonego stanowi jedynie przyjętą linię obrony, zmierzającą do złagodzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego. R. N. (1) stwierdził w złożonych wyjaśnieniach, że sam decydował o płatnościach. Całkowicie nielogicznym, zatem zdaje się brak wiedzy o zobowiązaniach spółki w krytycznym momencie oraz o tym czy spółka przynosiła straty na koniec 2015 roku. Tym bardziej mając na uwadze zeznania wiarygodnych świadków, którzy zeznali, że prowadzili rozmowy z R. N. na temat spłaty należności oraz wyjaśnienia samego oskarżonego, który podczas rozprawy w dniu 11 października 2018 r. stwierdził: „były takie wierzytelności, które były niezapłacone, ale z każdym z wierzycieli prowadziłem rozmowy i informowałam o planach, w jaki sposób chcę je regulować”.

Sąd przede wszystkim jednak nie daje wiary wyjaśnieniom oskarżonego jakoby miał zamiar rozliczenia się z pokrzywdzonym i jego nieprzyznawaniu się do winy. Niewątpliwie oskarżony skłaniając pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem na jego korzyść, miał już w momencie zawierania umowy o współpracy handlowej pełną świadomość pokrzywdzenia E. B. (1). W tym czasie był już bardzo zadłużony i nie miał żadnych racjonalnych możliwości pokrycia zobowiązań. Oskarżony fałszywie przedstawiał swoją sytuację finansową, nakłaniając do prowadzenia współpracy i wydłużania terminu płatności, przez co uzyskiwał towar, mimo braku zapłaty za poprzednie dostawy. Zauważyć przy tym należy, że oskarżony działał tak nie tylko w stosunku do E. B., ale był to jego stały sposób działania. Najpierw, bowiem przedstawiał siebie jako rzetelnego przedsiębiorcę, który nie może pozwolić sobie na paliwo złej jakości, będący ekspertem w dziedzinie przemysłu paliwowego oraz mający prężnie działającą bazę paliwową wartą 20.000.000 zł, następnie, gdy współpraca została zawieszona wzbudzał zaufanie dokonywanymi w terminie płatnościami, po czym przestawał regulować należności i mamił kontrahentów chwilowymi problemami, nawiązując współpracę z innymi firmami jak np. z pokrzywdzonym PHU (...). Sąd nie uznał za wiarygodne także

prowadzonych negocjacji z wierzycielami, które w ocenie Sądu miały charakter pozorny. Sąd doszedł do przekonania zarówno na podstawie częściowych wyjaśnień oskarżonego jak i pozostałych wiarygodnych dowodów, że R. N. (1) celowo zawiązał spółkę (...) sp. z o.o. mając na celu wyprowadzenie z niej majątku. Spółka nie zatrudniała pracowników poza samym oskarżonym, korzystając z pomocy pracowników spółki (...) sp. z o. o, nie posiadała żadnego majątku, a zakupiony towar był natychmiastowo sprzedawany do spółki oskarżonego PW (...) sp. z o.o. i miała liczne zobowiązania finansowe, które nie były spłacane.

Podsumowując powyższe, Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego mogą być uznane za wiarygodne jedynie w takim zakresie, w jakim są zbieżne, lub choćby niesprzeczne, z pozostałym ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym.

Uzupełniając analizę materiału dowodowego wypada zaznaczyć, że budując stan faktyczny uwzględniono wszelkie dokumenty zebrane w toku postępowania przygotowawczego i zawnioskowane przez prokuratora oraz ujawnione w toku rozprawy.

Nieprzydatne do ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy okazały się zeznania J. R., który pomimo pełnienia funkcji prokurenta w spółce s. nie posiadał żadnej wiedzy w zakresie współpracy z R. N. (1). Świadek widział oskarżonego zaledwie kilka minut, a nadto nie zajmuje się w firmie kwestiami związanymi olejami napędowymi, tylko dystrybucją surowców do produkcji farb i materiałów budowlanych.

Nie przydały się także zeznania M. N., które nic nie wniosły do sprawy. Świadek w trakcie postępowania przygotowawczego zeznała tylko, że ma 1 udział w spółce (...) sp. z o.o., ale nie ma żadnej wiedzy na temat współpracy między spółkami oraz, że nie zajmowała się działalnością spółek. Na etapie postępowania sądowego skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy zeznań.

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego wykorzystał akt notarialny nabycia nieruchomości przy ul. (...) w N. oraz opinię rzeczoznawcy sporządzoną na potrzeby postępowania upadłościowego. Nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego były Decyzje Starosty (...) z dn. 12 czerwca 2014 r. z uwagi na fakt, iż świadczyła ona tylko i wyłącznie o udzieleniu pozwolenia wodno-prawnego dla PW (...) Sp. z o.o. na wykonanie wylotu ścieków opadowych i odprowadzanie ścieków opadowych. Dodatkowo Sąd miał na względzie, że decyzja ta została wydana na podstawie przedłożonego przez spółkę operatu. Nieistotna okazała się również decyzja Dyrektora Transportowego Dozoru (...) z dnia 23 marca 2016 r., która świadczyła tylko o tym, że zezwolono na eksploatację urządzenia technicznego nr 23/14 oraz 23/14 i 21/14 oraz decyzja z dnia 3 listopada 2016 r. prezesa Urzędu Dozoru (...), mocą której zezwolono na eksploatację urządzeń technicznych. Stwierdzają one, bowiem tylko i wyłącznie uzyskania zgody na wykorzystywanie urządzeń. Bez znaczenia była również decyzja prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 22 października 2015 r., która świadczyła, że wydano na rzecz ww. spółki świadectwa bezpieczeństwa bocznicy kolejowej oraz książka kontroli stanu toru. Nie miało to znaczenia w niniejszej sprawie, gdyż pomimo wydanej decyzji tory kolejowe nie były wykorzystywane przez spółkę i jak zeznali wiarygodni świadkowie, miała ona zostać naprawiana. Sąd uznał, że nieistotne dla przedmiotowej sprawy jest ustalenie, z czego wynikał zły stan bocznicy, już po wydaniu przedmiotowej decyzji. Poza sporem był fakt, że bocznica ta nie była wykorzystywana przez żadną ze spółek związanych z R. N. (1).

Odnosnie operatów przedstawianych przez R. N. (1) podczas rozmów biznesowych dotyczących nawiązania współpracy Sąd stwierdził, że mają one znaczenie tylko i wyłącznie w zakresie wprowadzenia w błąd potencjalnych kontrahentów. Sąd nie przypisał im waloru wiarygodności uznając, że wartości w nich wskazane są znacząco zawyżone. Wartość nieruchomości przedstawiona w operatach szacunkowych 10 czerwca 2013 r. z aktualizacją z dnia 27 sierpnia 2015 r. oraz z dnia 15 listopada 2016 r. wynosiła bowiem odpowiednio 22.388.000 zł i 8.201.000 zł. Diametralnie różniła się nie dość, że między sobą pomimo zaledwie roku różnicy dokonania oszacowania przez rzeczoznawcy to od wartości określonej w momencie zakupu oraz wyceny w toku postępowania upadłościowego. Wątpliwości budzi również dokonana po przeszło dwóch latach aktualizacja, która nie zmieniła nawet o grosz wartości oszacowania nieruchomości. Sąd przypisał natomiast walor wiarygodności opinii rzeczoznawcy z dnia 12 marca 2018 r. Jednocześnie Sąd zauważa, że rozbieżności te zostały potwierdzone także zeznaniami wiarygodnych świadków. I tak, syndyk masy upadłościowej J. K. zeznał „Ja zapoznawałem się z operatami szacunkowymi sporządzanymi na wniosek

zarządu PW (...) Sp. z o.o. przed ogłoszeniem upadłości i moim zdaniem były one bardzo rozbieżne. Przypominam sobie, że widziałem operat szacunkowy sporządzony przez jednego rzeczoznawcę na 8 mln zł, a drugi na 19 mln zł”. E. L. natomiast „Wyceny bazy okazały się nieprawdziwe, rzeczoznawca miał zakaz wykonywania zawodu”, „zwróciłam się także o sporządzenie wyceny tej nieruchomości pod względem księgowym z tych opinii wynika, że obiekt tak naprawdę nie jest wart 20 mln, a góra 2 mln i to w optymistycznej wersji”, „zbiorniki paliwa, które również mnie zachwyciły w trakcie mojego pobytu na tej nieruchomości to tak naprawdę atrapy, te zbiorniki były na potrzeby prawdopodobnie wyłudzenia od nas pieniędzy- pomalowane nie nadawały się one do przechowywania paliwa, były wewnątrz przerdzewiałe, a zwłaszcza dach, gdzie palcem można było zrobić dziurę. Przewody wentylacyjne z tych zbiorników były zamalowane, co znaczy, że nie były użytkowane”. „Linia kolejowa była niedrożna do bazy Pana N.. On sam mówił, że jest drożna, że sam remontował tory”. Z kolei M. Z. zeznała „po rzetelnym oszacowaniu przez rzeczoznawcę majątkowego, wartość tej bazy została wyznaczona na ok. 2,5 miliona. To, że wcześniej była warta 20 milionów wynikało z tego, że pan N. przedstawił nam operat szacunkowy”, „Jeżeli chodzi o wycenę bazy paliwowej nie była to różnica wynikająca z różnic rynkowych, tylko baza ta była przygotowana specjalnie pod taką wycenę, tzn. była wyremontowana przez pana N., ale nie miała szansy zafunkcjonować, bo np. tory kolejowe na bocznicy, która dochodziła do bazy, nie byłyby w stanie przyjąć żadnego pociągu, bo podkłady były przygniłe. Ładnie wyglądał tylko odcinek na terenie samej bazy, a dalej już to nie funkcjonowało. Nie dostaliśmy całej dokumentacji tej bazy od pana N. w związku z tym rzeczoznawca nie mógł stwierdzić, czy instalacja funkcjonuje, czy rury, które powinny być pod ziemią, faktycznie są. Natomiast zbiorniki też nie mogły przyjąć paliwa, bo były np. zamalowane odpowietrzacze. Taką informację mam od specjalisty. Było to w naszej ocenie przygotowane po to, żeby robić dobre wrażenie, wykazywać że jest się mającym, ewentualnie uzyskać pod ta bazę kredyt w banku.”

Znikomą wartość dowodową Sąd przyznał certyfikatowi oraz rekomendacją przyznanym przez Business C. (...). Poświadczenie przez ową organizację przedsiębiorców rzetelności i wiarygodności, czy etyczności stoi w sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Wysyłane przez organizacje zaproszenia do udziału w przedsięwzięciach dotyczących promocji polskich przedsiębiorców oraz możliwości uzyskania certyfikatu Przedsiębiorstwo (...) w opinii Sądu świadczą tylko i wyłącznie o możliwości starania się o taki tytuł, którego jednak nie udało się uzyskać oskarżonemu. Marginalnie Sąd wskazuje, że zaproszenia tego typu były zapewne wysyłane do wszystkich członków organizacji. Przyznany certyfikat w ocenie Sądu miał za zadanie pełnienie innej roli, a mianowicie uwiarygodnienie R. N. (1) i wprowadzenie w błąd jego kontrahentów. Nie sposób, bowiem wymagać od organizacji, by dokonywała wnikliwych badań księgowych firm będących członkami organizacji. Tym bardziej mając na uwadze szereg zabiegów dokonywanych przez oskarżonego w celu przedstawienia siebie, jako osoby mającej, posiadającej liczne powiązania biznesowe i mającą dobrze prosperującą bazę paliw wartą ponad 20.000.000 złotych, przez co prężnie działa na rynku paliwowym.

Jako wiarygodną i potwierdzającą ustalony stan faktyczny Sąd uznał dokumentację księgową, dokumentację urzędów skarbowych oraz urzędów kontroli skarbowej, dokumentację bankową i analizy rachunków bankowych. W powiązaniu z osobowymi źródłami dowodowymi, o których mowa powyżej, tworzą one logiczną całość i pozwalają na ustalenie stanu faktycznego.

Pozostałe dowody takie jak nakazy zapłaty, akta komornicze, faktury i inne dokumenty wyszczególnione w akcie oskarżenia także nie budzą zastrzeżeń w zakresie swojej wiarygodności. Sąd nie znalazł, bowiem żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności.

Sąd jeszcze raz podkreśla, że uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego, które cechują się spójnością, konsekwencją i logicznym charakterem. Sąd uznał za pokrzywdzonym, że został on wprowadzony w błąd przez oskarżonego, który to przedstawił się jako właściciel spółek posiadających duży majątek, mający szerokie kontakty biznesowe z liczącymi się przedsiębiorcami. Wykorzystując brak wiedzy pokrzywdzonego i ograniczając jego czujność spowodował zawarcie umowy ze spółką działającą pod firmą (...) sp. z o. o. zamiast ze spółką P.W. (...) sp. z o.o., a następnie dokonywał zamówienia, które realizował terminowo, by zwiększyć zaufanie, którym go obdarzono i móc uzyskać towar w większej ilości z zamiarem niedokonania za niego zapłaty. Niewykluczone, że w przypadku gdyby pokrzywdzony tak skrupulatnie nie pilnował, by nie wydawać towaru bez zapłaty w limicie przekraczającym

kwotę factoringu znacznie szybciej oskarżony zaprzestałby płatności należności. Nie bez znaczenia jest również to, że oskarżony miał możliwość zwolnienia się z długu poprzez zwrot otrzymanego produktu, czego jednak nie uczynił a nadto zaczął unikać kontaktu z pokrzywdzonym, co bezsprzecznie oznacza, że jego założeniem było dokonanie przestępstwa oszustwa.

Po tak dokonanej ocenie materiału dowodowego Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że oskarżony dokonał oszustwa przeciwko mieniu, przy okazji legalnie prowadzonej działalności. Podkreślić należy, że dokonane czyny przez oskarżonego nie tylko przyniosły szkodę materialną o znacznej wartości E. B. (1), ale także spowodowały spadek zaufania społeczeństwa do podstawowych elementów gospodarki rynkowej. E. B. (1) zawarł umowę z oskarżonym z uwagi na wykorzystanie przez oskarżonego kłamstwa zarówno, co do kondycji finansowej swoich spółki jak i przedstawiając swój wizerunek niezgodny z rzeczywistością, doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez PHU (...) E. B. (1). Przystępne działania R. N. (1), wykorzystującego manipulację i inne nielegalne środki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem drugiej strony były niewątpliwie patologicznym zachowaniem w obrocie gospodarczym, które przyczyniły się do naruszenia interesów majątkowych PHU (...) E. B. (1).

Kwalifikacja prawna

R. N. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 6 czerwca 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r. w B. woj. (...), jako pełnomocnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z/s w N. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości PHU (...) E. B. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do sytuacji finansowej spółki i możliwości dokonania zapłaty za nabyty towar w postaci oleju napędowego w ilości 120.000 litrów o wartości 488.721,14 zł w ten sposób, że nabył przedmiotowy towar z firmy (...) nie mając możliwości ani zamiaru dokonania za niego zapłaty, a następnie przywłaszczył powierzone mu mienie albowiem wbrew ogólnym warunkom sprzedaży stanowiącym załącznik do umowy współpracy handlowej z dnia 6 czerwca 2016 r. zawartej pomiędzy w/wymienionymi, zgodnie z którymi do czasu zapłaty pełnej ceny sprzedaży paliwo pozostaje własnością sprzedającego, sprzedał w/wymieniony olej napędowy a uzyskane z tego tytułu pieniądze przeznaczył na inne potrzeby nie przekazując ich E. B. (2) czym doprowadził PHU (...) E. B. (1) do powstania znacznej szkody w mieniu w kwocie 488.721,14 zł, tj. o czyn zabroniony z art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu, uznając że czyn dokonany przez R. N. (1) wyczerpuje znamiona jednego przestępstwa. Przywłaszczenie mienia zawarte jest bowiem w samej konstrukcji przestępstwa oszustwa tj. czynu z art. 286 § 1 kodeksu karnego. Tym samym Sąd uznał, że R. N. (1) w okresie od 6 czerwca 2016 r. do dnia 28 lipca 2016 r. w B. woj. (...) jako pełnomocnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z/s w N. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości PHU (...) E. B. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do sytuacji finansowej spółki i możliwości dokonania zapłaty za nabyty towar w postaci oleju napędowego w ilości 120.000 litrów o wartości 488.721,14 zł w ten sposób, że nabył przedmiotowy towar z firmy (...) nie mając możliwości ani zamiaru dokonania za niego zapłaty, a następnie sprzedał w/wymieniony olej napędowy a uzyskane z tego tytułu pieniądze przeznaczył na inne potrzeby nie przekazując ich E. B. (2) czym doprowadził PHU (...) E. B. (1) do powstania znacznej szkody w mieniu w kwocie 488.721,14 zł, tj. o czyn zabroniony z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. z uwagi na wartość mienia będącego przedmiotem czynu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 286 § 1 kodeksu karnego ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Powołany przepis traktuje o przestępstwie oszustwa. Oszustwem jest, motywowane celem korzyści majątkowej, doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo

wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego lub innej osoby, której mienie stanowi przedmiot rozporządzenia dokonywanego przez wprowadzonego w błąd, fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością, a jej odzwierciedleniem w świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem), zaś przy wyzyskaniu błędu wykorzystuje już istniejącą rozbieżność między stanem świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem, a rzeczywistością, której sprawca nie koryguje, lecz używa dla uzyskania przez siebie lub kogo innego osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem (wyrok SN z 2 grudnia 2002 r., IV KKN 135/00, LEX nr 74478). Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej.

Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdził (por. np. wyrok z dnia 3 kwietnia 2007 r., sygn. akt III KK 362/06, niepubl.) na gruncie art. 286 § 1 k.k., że sposób działania sprawcy oszustwa względem innej osoby może polegać na: wprowadzeniu jej w błąd poprzez wywołanie u niej wyobrażenia o istniejącej (nie przyszłej) rzeczywistości, która jest w istocie inna niż przedstawia jej sprawca; wyzyskaniu błędu pokrzywdzonego, tj. jego subiektywnego wyobrażenia o rzeczywistości, która jest w istocie odmienna i o czym sprawca wie; wyzyskaniu niezdolności pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsięwziętego działania.

Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, w którym celem działania sprawcy jest uzyskanie szeroko pojętej korzyści majątkowej. Najogólniej mówiąc przez korzyść majątkową należy rozumieć przysporzenie majątku albo uniknięcie strat lub obciążeń majątku, a więc zarówno zwiększenie aktywów, jak i zmniejszenie pasywów majątkowych. Korzyścią majątkową są pieniądze, papiery wartościowe, rzeczy mające wartość majątkową, świadczenia i prawa majątkowe. Korzyść majątkowa polega nie tylko na polepszeniu sytuacji majątkowej sprawcy oszustwa lecz także innej osoby. Zgodnie z art. 115 § 4 k.k., korzyścią majątkową lub osobistą jest bowiem korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

Natomiast od strony podmiotowej przypisanie czynu z art. 286 § 1 k.k. wymaga wykazania, że oskarżony działał wyłącznie z zamiarem bezpośrednim szczególnie zabarwionym, obejmującym zarówno cel jak i sposób działania sprawcy. Strona podmiotowa przestępstwa oszustwa polega zatem na umyślności. Sprawca swym działaniem dąży do osiągnięcia celu w postaci korzyści majątkowej. Wymagana jest więc szczególna postać zamiaru bezpośredniego kierunkowego (*dolus directus coloratus*). Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Istotą przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. jest obejmowanie przez sprawcę swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko wprowadzenia w błąd (względnie wyzyskania błędu), ale także doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzania mieniem z jednoczesną wolą wypełnienia tych znamion tego przestępstwa (zob. wyrok SN z dnia 4 czerwca 2009 r., WA 16/09, Prok. i Pr.-wkl. 2009, Nr 11–12, poz. 8, por. także wyrok SN z dnia 11 lutego 2009 r., III KK 245/08, Prok. i Pr.-wkl. 2009, nr 6, poz. 15).

Przy zarzucie popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. sformułowanego w sposób ujęty powyżej, materiał dowodowy musi pozwalać na ocenę czy oskarżony miał bezpośredni zamiar wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd i czy zamiar ten istniał w chwili zdarzeń opisanych w zarzutach, a zatem czy trwał już w chwili zawarcia umowy o współpracę aż do dnia, w którym miało dość do realizacji zapłaty za dostarczony towar, zgodnie z wystawionymi fakturami.

Zamiar, chociaż istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest jednak również faktem psychologicznym, który podlega takim samym regułom dowodowym jak okoliczności o charakterze przedmiotowym. Zamiaru bezpośredniego nie można jednakże domniemywać, jeżeli więc sprawca nie wyraził swojego zamiaru wprost to wnioskuje się o nim z okoliczności całego zdarzenia.

Należy jeszcze raz podkreślić, że przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym. Z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym - *dolus coloratus*, obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy (zob. wyrok SN z dnia 22

listopada 1973 r., III KR 278/73; wyrok SN z dnia 19 lipca 2007 r., V KK 384/06, oraz wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2007 r., III KK 362/06, LEX nr 296749). Ustawa wymaga zatem, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel jakim jest osiągnięcie korzyści majątkowej przy czym cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa.

Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion" (wyrok SN z dnia 4 czerwca 2009 r., WA 16/09, Prok. i Pr.-wkł. 2009, Nr 11–12, poz. 8, por. także wyrok SN z dnia 11 lutego 2009 r., III KK 245/08, Prok. i Pr.-wkł. 2009, nr 6, poz. 15).

Warto w tym momencie zastanowić się nad pojęciem „błędu”. Błędem w rozumieniu znamion przestępstwa oszustwa jest niezgodność między obiektywną rzeczywistością, a jej odbiciem w świadomości człowieka.

Z punktu widzenia znamion tego przestępstwa błąd może dotyczyć osoby, rzeczy lub zjawiska albo zdarzenia, mającego znaczenie dla podjęcia decyzji o rozporządzeniu mieniem (por. cytowany wyrok SN z dnia 2 grudnia 2002 r., IV KKN 135/00). W orzecznictwie podkreśla się, że: "sposób działania sprawcy oszustwa względem innej osoby może polegać na: wprowadzeniu jej w błąd poprzez wywołanie u niej wyobrażenia o istniejącej (nie przyszłej) rzeczywistości, która jest w istocie inna niż przedstawia ją sprawca; wyzyskaniu błędu pokrzywdzonego, tj. jego subiektywnego wyobrażenia o rzeczywistości, która jest w istocie odmienna i o czym sprawca wie; wyzyskaniu niezdolności pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania" (wyrok SN z dnia 19 lipca 2007 r., V KK 384/06).

Sąd w staranny i wnikliwy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, a każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został wszechstronnej analizie. W wyniku tych ustaleń doszedł do niebudzącego jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony R. N. (1) działał poprzez wprowadzenie w błąd PHU (...) poprzez wywołanie w nim niezgodnego z rzeczywistością wyobrażenia o istniejącej rzeczywistości, która była w istocie inna niż ją przedstawił, w celu uzyskania korzyści majątkowej z góry zaplanowanym działaniem, obejmującym świadomością i z zamiarem bezpośrednim.

Z ustaleń faktycznych sprawy wynika, iż sprawami spółki (...) sp. z o.o. zajmował się tylko i wyłącznie oskarżony R. N. (1). Sąd ma na względzie, że osoba mające wszystkie udziały w spółce może powołać pełnomocnika do działania w jej imieniu, jak miało to miejsce w przypadku ww. spółki. Tym niemniej fakt, że jedyny udziałowiec w spółce nie czerpie w ogóle zysku ze spółki, a nabywany towar spółka sprzedaje tylko do jednego kontrahenta budzi ogromne wątpliwości Sądu. Kontrahenta, którym jest notabene spółka, w której owy pełnomocnik spółki, będący wcześniej jej założycielem miał 99 udziałów, czyni uznanie Sądu, że czynności podejmowane przez oskarżonego miały charakter z góry zaplanowany i mający na celu wzbogacenie się kosztem pokrzywdzonego, który został wprowadzony przez oskarżonego w błąd. Na kanwie tej sprawy Sąd skupia się na pokrzywdzonym PHU (...) E. B. (1), niemniej jednak ma na uwadze, że podobne działania R. N. (1) stosował także do innych podmiotów z nim współpracujących, co świadczy dodatkowo o jego zaplanowanym z góry działaniu.

W ocenie Sądu oskarżony zaplanował swoje działanie, wykorzystując możliwości prawne oraz osobiste, w tym posiadaną wiedzę z zakresu rynku paliwowego oraz z zakresu prawa spółek handlowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych. Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego nie ma wątpliwości, że spółka (...) sp. z o.o. została założona przez R. N. (1) w celu dokonywania transakcji handlowych i zaciągania zobowiązań, których nie miał od samego początku zamiaru spłacać. Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony działając umyślnie, z góry zaplanowanym zamiarem założył spółkę PW (...) sp. z o.o., która posiadała majątek trwały oraz spółkę (...) sp. z o.o., którą zarządzał w taki sposób, że pozostawił ją bez żadnego majątku i celowo zbył swoje udziały obywatelce Panamy Veronice del Socorro Aragon Sanchez, by uchylić się od odpowiedzialności za działania spółki, zostawiając sobie przy tym pełnomocnictwo do działania w jej imieniu. Zauważyć należy szerokość uprawnień przysługujących oskarżonemu na podstawie zapisów upoważnienia, dzięki którym R. N. (1) mógł zarządzać spółką jak właściciel. Nie uszło uwadze

Sądu również to, że oskarżony jako jedyny czerpał zyski z działalności spółki z wypłacanego sobie wynagrodzenia oraz że nabywany towar już z założenia był od razu sprzedawany do spółki, w której był większościowym udziałowcem.

Z uwagi na okoliczności powyżej opisanego zdarzenia Sąd doszedł do przekonania, iż zachowaniu R. N. (1) można przypisać działania z bezpośrednim zamiarem doprowadzenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej PHU (...) E. B. (1) do niekorzystnego rozporządzenia jej mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Oskarżony wiedział już w chwili zawierania umowy o współpracę, że firma przynosi straty i ma wiele istniejących długów w różnych spółkach. Nie przeszkodziło mu to jednak odpowiedzieć na ofertę współpracy i przedstawić siebie jako świetnie prosperującego przedsiębiorcę i uśpić czujność E. B. (1) prowadzącego PHU (...) swoimi wątpliwościami co do podatku VAT zatajając przy tym, że spółka nie ma żadnego majątku, a jej rolą jest tylko i wyłącznie zaciąganie zobowiązań celem ich późniejszego niespłacania. Oskarżony odgrywał niejako teatr, przyjeżdżając na spotkanie luksusowym samochodem, opowiadając o kontaktach z wielkimi firmami w branży i powołując się na rozwiązania prawne, mając przy tym pełną świadomość istniejących zadłużeń. Nie uszło uwadze Sądu umyślna nierzetelność oświadczeń składanych pokrzywdzonemu w celu nawiązania współpracy. Sąd nie ma najmniejszych wątpliwości, że oskarżony miał świadomość realnej wartości bazy paliwowej i tego, że nieruchomości ta nie należy do spółki (...) sp. z o.o., co przez swoje oszukańcze zabiegi wmówił pokrzywdzonemu. Celowo wprowadził go w błąd co do sytuacji ekonomicznej spółki. Pokrzywdzony mając pełną świadomość co do kondycji (...) sp. z o.o. zapewne nie zgodziłby się na nawiązanie współpracy.

Oskarżony wiedział, że zawiera umowę tylko po to, by uzyskać korzyść majątkową, jednakże spowodował przekonanie u pokrzywdzonego, że nawiązują długoletnią współpracę. R. N. (1) celowo wprowadził pokrzywdzonego w błąd, gdyż od samego początku nawiązywania kontaktów handlowych z pokrzywdzonym i przez cały czas ich trwania miał na celu wygenerowanie zadłużenia, którego nie miał zamiaru spłacać. Nie miał bowiem możliwości finansowych, zwłaszcza w aspekcie posiadanych zadłużeń, ale również braku jakiegokolwiek majątku oraz istniejących rzeczywistych możliwości uzyskiwania dochodów. Skala przyjętych zobowiązań na tle możliwości ich spłaty była porażająca. O wypełnieniu znamion oszustwa świadczy także zachowanie oskarżonego po otrzymaniu towaru, za który nie miał zamiaru dokonać zapłaty oraz fakt przekazania towaru automatycznie na rzecz spółki, w której był głównym udziałowcem. Od oskarżonego zależało przecież, czy spółka PW (...) sp. z o.o. dokona zapłaty spółce (...) sp. z o.o., a ta z kolei PHU (...) E. B. (1).

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdza, że zachowanie R. N. (1) bezsprzecznie wypełnia znamiona przestępstwa oszustwa a analiza i ocena całego zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego w ocenie Sądu daje podstawy do uznania, że R. N. (1) doprowadził PHU (...) E. B. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Wymiar kary

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów, nie budzą najmniejszych wątpliwości i są ewidentne.

Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zostały wypełnione znamiona przestępstwa oszustwa tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w stosunku do mienia wielkiej wartości, co skutkowało koniecznością wymierzenia oskarżonemu R. N. (1) za zarzucane mu czyny na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności. Jednocześnie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. Sąd zdecydował się warunkowo zawiesić oskarżonemu R. N. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby z jednoczesnym zobowiązaniem oskarżonego o informowaniu o przebiegu okresu próby, zgodnie z przepisem art. 72 § 1 pkt 1 kodeksu karnego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie wszystkie dyrektywy jej wymiaru, a w szczególności zawarte w przepisie art. 53 k.k. Jak wynika z art. 53 § 1 i 2 k.k., Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych

następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Podkreślenia wymaga fakt, że dyrektywy wymiaru kary są objęte zasadą swobodnego sędziowskiego uznania (zob. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755).

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynów, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób działania oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się po popełnieniu przestępstw, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele kary.

Z uwagi na dopuszczenie się przez oskarżonego czynu zabronionego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd postanowił obok kary pozbawienia wolności orzec także grzywnę w liczbie 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych. Wysokość wymierzonej grzywny orzeczona została zgodnie z wnioskiem prokuratora, który Sąd podziela i zgodnie z przepisem art. 33 § 1 i 2 kodeksu karnego. W świetle treści przepisu art. 33 § 2 kodeksu karnego, Sąd może obok kary pozbawienia wolności wymierzyć grzywnę, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął. Tym samym zasadnym było wymierzenie przez Sąd kary grzywny w oznaczonej wysokości. Orzeczona oskarżonemu kara grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, a co do wysokości stawki dziennej, uwzględnia warunki osobiste, rodzinne, sytuację majątkową oraz możliwości zarobkowe oskarżonego.

W ocenie Sądu orzeczona kara pozbawienia wolności oraz kara grzywny są karami adekwatnymi do stopnia winy oskarżonego. Kary orzeczone w wyższym wymiarze byłyby karami nazbyt surowymi. Wymierzone oskarżonemu orzeczone kary czynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełniają swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa. Wymierzone oskarżonemu kary nie przekraczają stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanych przestępstw.

Sąd ponadto oceniał postawę oskarżonego, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, poprzednią niekaralność a także stopień rozwoju psychospołecznego. Sąd uwzględnił także motywację i sposób zachowania się sprawcy – działanie w celu osiągnięcia łatwych korzyści majątkowych, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw- działanie mogące doprowadzić inną firmę do niewypłacalności oraz sposób życia po popełnieniu przestępstw- podjęcie pracy w innej branży.

Należy również wskazać, iż wymierzona oskarżonemu kara grzywny jest adekwatna do stopnia zawinienia, a co do wysokości stawki dziennej uwzględnia warunki osobiste, rodzinne, sytuację majątkową oraz możliwości zarobkowe oskarżonego. Należy pamiętać, że oskarżony popełnił czyny przestępne w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, czyniąc sobie z tego zarobek.

Z wyżej opisanych przyczyn Sąd wymierzył R. N. (1) za czyn opisany części wstępnej wyroku karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych. Sąd miał na uwadze poza wyżej opisanymi okolicznościami możliwości zarobkowe i warunki rodzinne oskarżonego przy wymiarze stawki dziennej grzywny.

Czyny przypisane oskarżonemu należy jak najbardziej ocenić jako naganne. Należy jednak zdaniem Sądu, dać szansę oskarżonemu na poprawę.

Oskarżony nie był dotychczas karany sędziwnie, posiada pozytywną opinię. Zdaniem Sądu cele kary zarówno prewencyjne i wychowawcze zostaną osiągnięte, oskarżony w przyszłości nie popełni przestępstwa, a przebywając na wolności wykona nałożony na niego obowiązek naprawienia szkody.

Tym samym Sąd zdecydował się na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesić oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby.

Ponadto zgodnie z przepisem art. 72 § 1 pkt 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby.

Jednocześnie zdaniem Sądu koniecznym było zastosowanie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu zajmowania określonego stanowiska oraz prowadzenia określonej działalności gospodarczej. Tym samym Sąd orzekł na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych i doradczych oraz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z wytwarzaniem, przetwarzaniem, magazynowaniem lub przeladunkiem, przesyłaniem, dystrybucją i obrotem paliwami i energią przez okres 10 lat.

W opinii Sądu koniecznym było także orzeczenie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego w całości albowiem jest to zgodne z interesem pokrzywdzonego, a obowiązek ten jest konsekwencją nagannego zachowania oskarżonego. Nie ma znaczenia na gruncie niniejszej sprawy uzyskanie tytułu wykonawczego przez pokrzywdzonego. W przedstawionych okolicznościach jest on, bowiem bezużyteczny ze względu na brak możliwości wyegzekwowania na jego podstawie roszczenia od spółki (...) sp. z o.o., która wskutek przestępnego zachowania R. N. (1) nie ma żadnego majątku trwałego, a co za tym idzie egzekucja z jej majątku jest bezskuteczna.

Tym samym Sąd w trybie przepisu na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia w całości, wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz PHU (...) E. B. (1) kwoty 488.721,14 złotych.

Nałożony środek kompensacyjny ma przede wszystkim na celu zobowiązanie oskarżonych do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu. Winien on również uświadomić oskarżonemu nieuchronność kary, krótkotrwałość i niepewność wzbogacenia się w wyniku przestępstwa oraz konieczność poszanowania dóbr prawem chronionych, a także spowodować określoną dolegliwość związaną z koniecznością zwrotu osiągniętych korzyści w wyniku dokonania czynu zabronionego. Obowiązek ten winien nadto spełniać funkcję prewencji indywidualnej oraz generalnej poprzez zapobiegnięcie popełnieniu przez oskarżonego i innych potencjalnych sprawców przestępstwa przeciwko mieniu.

O kosztach orzeczono na podstawie na podstawie art. 627 k.p.k. oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Zgodnie z art. 627 kodeksu postępowania karnego, Sąd obciążył oskarżonego R. N. (1) kosztami sądowymi na rzecz Skarbu Państwa oraz na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych stosowną opłatą sądową w kwocie 1.080 złotych.